

Návrh Statutu Mezinárodního trestního soudu

Preamble

Uvědomujíc si, že všechny národy k sobě vážou společná pouta, jejich kultury spolu tvoří společné dědictví, a obávajíc se, že tato křehká mozaika by mohla být kdykoli rozbita,

Pamětliví, že v průběhu tohoto století miliony dětí, žen a mužů padly za obětí nepředstavitelným zvěrstvům, která hluboce otřásla svědomím lidstva,

Uznávajíc, že tyto závažné zločiny ohrožují mír, bezpečnost a blaho světa,

Potvrzujíc, že nejzávažnější zločiny, kterými je dotčeno mezinárodní společenství jako celek, nesmí zůstat nepotrestány a že je nutné zajistit jejich účinné stíhání přijetím opatření na národní úrovni a posílením mezinárodní spolupráce,

Rozhodnutí skoncovat s beztrestností pachatelů těchto zločinů a tak přispět k prevenci takových zločinů,

Připomínajíc, že povinností každého státu je vykonávat svou trestní jurisdikci vůči osobám odpovědným za mezinárodní zločiny,

Potvrzujíc cíle a zásady Charty Organizace spojených národů, a zejména zásadu, že všechny státy se vystříhají hrozby silou nebo použití síly proti územní celistvosti nebo politické nezávislosti kteréhokoli státu, nebo jakýmkoli jiným způsobem neslučitelným s cíli Organizace spojených národů,

Zdůrazňujíc v této souvislosti, že žádné z ustanovení Statutu nebude vykládáno tak, jako by kterákoli smluvní strana byla oprávněna v ozbrojeném konfliktu zasahovat do vnitřních záležitostí kteréhokoli státu,

Rozhodnutí za tímto účelem a v zájmu současných i budoucích generací ustavit nezávislý stálý Mezinárodní trestní soud s vazbou na systém Organizace spojených národů a s jurisdikcí vůči nejzávažnějším zločinům, kterými je dotčeno mezinárodní společenství jako celek,

Zdůrazňujíc, že Mezinárodní trestní soud ustavený podle tohoto Statutu bude mít komplementární úlohu vůči národní trestní jurisdikci,

Odhodláni zajistit trvalou úctu k výkonu mezinárodní spravedlnosti,

Se dohodli takto:

Část 1. Ustavení Soudu

Článek 1

Soud

Tímto se ustavuje Mezinárodní trestní soud ("Soud"). Soud bude stálou institucí a bude oprávněn vykonávat jurisdikci vůči osobám pro nejzávažnější zločiny, kterými je dotčeno mezinárodní společenství jako celek a které jsou uvedeny v tomto Statutu, a bude mít komplementární úlohu vůči národním trestním jurisdikcím. Jurisdikce a fungování Soudu se bude řídit ustanoveními tohoto Statutu.

Článek 2

Vztah Soudu k Organizaci spojených národů

Vztah Soudu k Organizaci spojených národů bude určen dohodou, kterou schválí Shromáždění smluvních stran tohoto Statutu a poté uzavře předseda Soudu jménem Soudu.

Článek 3

Sídlo Soudu

1. Sídlo Soudu bude ustaveno v Haagu v Nizozemí ("hostitelský stát").
2. Soud sjedná s hostitelským státem dohodu o svém sídle, kterou schválí Shromáždění smluvních stran a poté uzavře předseda Soudu jménem Soudu.
3. Soud může zasedat jinde, kdykoli to považuje za žádoucí, jak stanoví tento Statut.

Článek 4

Právní status a pravomoci Soudu

1. Soud má mezinárodní právní subjektivitu. Má rovněž právní způsobilost potřebnou k výkonu svých funkcí a plnění svých cílů.
2. Soud může vykonávat své funkce a pravomoci stanovené tímto Statutem na území kterékoli smluvní strany a, na základě zvláštní dohody, na území kteréhokoli jiného státu.

Část 2. Jurisdikce, přípustnost a platné právo

Článek 5

Zločiny spadající do jurisdikce Soudu

Jurisdikce Soudu bude omezena na nejzávažnější zločiny, kterými je dotčeno mezinárodní společenství jako celek. Soud má jurisdikci podle tohoto Statutu ve vztahu k následujícím zločinům:

- (a) zločinu genocidy;
 - (b) zločinům proti lidskosti;
 - (c) válečným zločinům;
 - (d) zločinu agrese.
2. Jurisdikce vůči zločinu agrese bude Soud vykonávat poté, kdy bude v souladu s články 121 a 123 přijato ustanovení definující tento zločin a stanovící podmínky, za nichž může Soud vykonávat jurisdikci ve vztahu k tomuto zločinu. Toto ustanovení bude slučitelné s příslušnými ustanoveními Charty Organizace spojených národů.

Článek 6

Genocida Pro účely tohoto Statutu se “genocidou” rozumí kterýkoli z níže uvedených skutků spáchaných s úmyslem zničit úplně nebo částečně některou národní, etnickou, rasovou nebo náboženskou skupinu jako takovou:

- (a) zabití příslušníků této skupiny;
- (b) způsobení těžké újmy na tělesném nebo duševním zdraví příslušníků této skupiny;
- (c) úmyslné uvedení této skupiny do takových životních podmínek, které mají přivodit její úplné nebo částečné fyzické zničení;
- (d) zavedení opatření směřujících k tomu, aby se v této skupině bránilo rození dětí;
- (e) násilné převádění dětí z této skupiny do jiné skupiny.

Článek 7

Zločiny proti lidskosti

1. Pro účely tohoto Statutu se “zločinem proti lidskosti” rozumí kterýkoli z níže uvedených činů spáchaných v rámci rozsáhlého nebo systematického útoku zaměřeného proti civilnímu obyvatelstvu, při vědomí existence takového útoku:

- (a) vražda;
- (b) vyhlazování;
- (c) zotročování;
- (d) deportace nebo násilné přesídlení obyvatelstva;
- (e) věznění nebo jiné závažné formy zbavení osobní svobody v rozporu se základními pravidly mezinárodního práva;
- (f) mučení;
- (g) znásilnění, sexuální otroctví, nucená prostituce, nucené těhotenství, nucená sterilizace nebo jiné formy sexuálního násilí srovnatelné závažnosti;
- (h) persekuce jakékoli identifikovatelné skupiny nebo kolektivu z důvodů politických, rasových, národnostních, etnických, kulturních či náboženských nebo z důvodu pohlaví či z jiných důvodů, jež jsou podle mezinárodního práva všeobecně považovány za nepřípustné, v souvislosti s činy uvedenými v tomto odstavci nebo s jakýmkoli zločinem spadajícím do jurisdikce Soudu;
- (i) nedobrovolné mizení osob;
- (j) zločin apartheidu;
- (k) jiné nelidské činy podobné povahy spočívající v úmyslném způsobení velkých útrap nebo těžké újmy na zdraví či poruchy duševního nebo tělesného zdraví.

2. Pro účely odstavce 1:

- (a) “útokem zaměřeným proti civilnímu obyvatelstvu” se rozumí jednání spočívající v opakovaném páchání činů uvedených v odstavci 1 proti civilnímu obyvatelstvu v souladu s politickou linií státu nebo organizace směřující k provedení takového útoku nebo s úmyslem napomáhat uplatňování takové politické linie;

(b) “vyhlazováním” se rozumí úmyslné uvedení do životních podmínek, které mají přivodit zničení části obyvatelstva, mimo jiné znemožnění přístupu k potravinám a lékům;

(c) “zotročováním” se rozumí výkon některých nebo veškerých pravomocí vyplývajících z vlastnického práva k osobě, včetně výkonu takové pravomoci v souvislosti s obchodováním lidmi, zejména ženami a dětmi;

(d) “deportací nebo násilným přesídlením obyvatelstva” se rozumí násilné vysídlení dotčených osob prostřednictvím vyhoštění či jiných donucovacích prostředků z jejich zákonného místa pobytu, za neexistence důvodů povolených mezinárodním právem;

(e) “mučením” se rozumí úmyslné způsobení citelné bolesti nebo tělesného či duševního utrpení osobě, kterou obviněný drží ve vazbě nebo má jiným způsobem ve své moci; přičemž pojem “mučení” nezahrnuje bolest či utrpení vzniklé v důsledku zákonem stanovených trestů, vyplývající z povahy těchto trestů nebo tyto tresty provázející.

(f) “nuceným těhotenstvím” se rozumí nezákonné zbavení osobní svobody ženy, která byla bez svého souhlasu oplodněna s cílem ovlivnit etnické složení obyvatelstva nebo jinak závažně porušit mezinárodní právo. Tuto definici nelze v žádném případě vykládat tak, jako by měla vliv na vnitrostátní právní předpisy týkající se těhotenství;

(g) “persekucí” se rozumí úmyslné a závažné zbavení základních práv v rozporu s mezinárodním právem z důvodu identity skupiny nebo kolektivu;

(h) “zločinem apartheidu” se rozumí nelidské činy podobné povahy jako činy uvedené v odstavci 1, páchané v rámci institucionalizovaného režimu systematického útlaku a nadvlády jedné rasové skupiny nad jinou rasovou skupinou nebo skupinami a páchané s úmyslem zachovat tento režim;

(i) “nedobrovolným mizením osob” se rozumí zatýkání, vazba nebo únosy osob prováděné státem nebo politickou organizací či prováděné z pověření, s podporou či tichým souhlasem státu nebo politické organizace, a následné odmítnutí potvrdit, že došlo ke zbavení osobní svobody, či odmítnutí podat informace o osudu nebo místě pobytu těchto osob, s úmyslem dlouhodobě držet tyto osoby mimo dosah zákonem zaručené ochrany.

(j) Pro účely tohoto Statutu se rozumí, že termín “pohlaví” označuje obě pohlaví, mužské i ženské, ve společenském kontextu. Termín “pohlaví” nemá jiné významy než je uvedeno výše.

Článek 8

Válečné zločiny

1. Soud bude mít jurisdikci vůči válečným zločinům, zejména jsou-li páchany v rámci plánu či politické linie nebo v rámci rozsáhlé trestné činnosti tohoto typu. 2. Pro účely tohoto Statutu se “válečnými zločiny” rozumí:

(a) Závažná porušení Ženevských úmluv z 12. srpna 1949, zejména níže uvedené činy zaměřené proti osobám nebo majetku požívajícím ochrany podle ustanovení příslušné Ženevské úmluvy:

- (i) úmyslné zabití;
- (ii) mučení nebo nelidské zacházení, včetně biologických pokusů;

(iii) úmyslné způsobení velkého utrpení nebo vážné tělesné újmy či poruchy zdraví;

(iv) rozsáhlé ničení a přivlastňování majetku, které není ospravedlněno válečnou potřebou a které je prováděno nezákonným a svévolným způsobem;

(v) nucení válečných zajatců nebo jiných osob požívajících ochrany ke službě ve vojsku nepřátelské moci;

(vi) svévolné zbavení válečného zajatce nebo jiné osoby požívající ochrany práva na spravedlivý a řádný proces;

(vii) nezákonné vyhoštění či přesídlení nebo nezákonné zbavení osobní svobody;

(viii) brání rukojmích.

(b) Jiné případy závažného porušení zákonů a zvyklostí platných v mezinárodních ozbrojených konfliktech v uznávaném rámci mezinárodního práva, a zejména následující činy:

(i) úmyslné vedení útoků proti civilnímu obyvatelstvu jako takovému nebo proti jednotlivým civilním osobám, které se přímo neúčastní vojenských akcí;

(ii) úmyslné vedení útoků proti civilním objektům, tedy objektům, které nejsou vojenskými cíli;

(iii) úmyslné vedení útoků proti personálu, zařízením, materiálu, jednotkám či vozidlům účastnícím se humanitární nebo mírové operace v souladu s Chartou Organizace spojených národů, pokud mají nárok na ochranu poskytovanou civilním osobám či civilním objektům podle mezinárodního práva ozbrojených konfliktů;

(iv) úmyslné zahájení útoku s vědomím, že v souvislosti s takovým útokem dojde ke ztrátám na životech nebo zranění civilních osob či poškození civilních objektů nebo k rozsáhlým a závažným škodám na přírodním prostředí, které budou zjevně nadměrné v poměru k očekávaným konkrétním a přímým vojenským ziskům;

(v) útok na města, vesnice, obydlí nebo budovy, které nejsou bráněny a nejsou vojenskými cíli, nebo jejich ostřelování jakýmkoli prostředky;

(vi) zabití nebo zranění příslušníka ozbrojených sil, který již složil zbraň či nemá k dispozici další prostředky obrany a vzdal se bezpodmínečně;

(vii) zneužití parlamentářské vlajky, vlajky nebo vojenských insignií a stejnokroje nepřítele nebo Organizace spojených národů, jakož i rozlišovacích znaků Ženevských úmluv, vedoucí k úmrtí či vážnému zranění osob;

(viii) okupační silou provedené přímé nebo nepřímé přesídlení částí jejího vlastního civilního obyvatelstva na okupované území nebo částečné či úplná deportace či přesídlení obyvatelstva okupovaného území uvnitř nebo vně tohoto území;

(ix) úmyslné vedení útoků proti budovám určeným k náboženským, školským, uměleckým, vědeckým nebo charitativním účelům, historickým památkám, nemocnicím či místům, kde jsou shromažďováni nemocní a ranění, pokud se nejedná o vojenské cíle;

(x) vystavení osob nacházejících se v moci zneprátené strany fyzickému mrzačení nebo lékařským či vědeckým pokusům jakéhokoli druhu, které nejsou odůvodněny

lékařskou, zubní či nemocniční péčí ani nejsou prováděny v zájmu dotčené osoby, a které způsobí smrt nebo vážné ohrožení života této osoby nebo osob;

(xi) proradné zabití nebo zranění osob náležejících ke zneprátelenému státu nebo armádě;

(xii) vyhlášení, že nikomu nebude udělena milost;

(xiii) zničení nebo zmocnění se nepřátelského majetku, pokud takové zničení nebo zmocnění se majetku není nezbytně nutné pro válečnou potřebu;

(xiv) prohlášení práv a úkonů občanů zneprátelené strany za zrušené, pozastavené nebo před soudem nepřijatelné;

(xv) nucení občanů zneprátelené strany k účasti na vojenských operacích zaměřených proti jejich zemi, i v případě, že tito občané byli před začátkem války ve službě válčící strany;

(xvi) plenění města nebo místa, i v případě, že bylo dobyto útokem;

(xvii) používání jedu nebo otrávených zbraní;

(xviii) používání dusného, jedovatého a jiného plynu a všech obdobných tekutin, materiálů a prostředků,

(xix) používání střel, které se v lidském těle snadno rozpínají či zplošťují, například střel s tvrdým pláštěm, který zcela nezakrývá jádro nebo je perforován zářezy,

(xx) používání zbraní, střel a materiálu a způsobů vedení boje, které svou povahou způsobují nadměrné zranění či zbytečné utrpení nebo které mají inherentně nerozlišující účinky v rozporu s mezinárodním právem ozbrojených konfliktů, pokud jsou tyto zbraně předmětem úplného zákazu nebo byly zařazeny do přílohy tohoto Statutu dodatkem v souladu s příslušnými ustanoveními článků 110 a 111;

(xxi) těžké urážky lidské důstojnosti, zejména pokořující či ponižující zacházení;

(xxii) znásilnění, sexuální otroctví, nucená prostituce, nucené těhotenství podle článku 7, /5 ter/, odstavci 2 (f), nucená sterilizace či jiné formy sexuálního násilí, které jsou rovněž závažným porušením Ženevských úmluv;

(xxiii) využití přítomnosti civilní osoby či jiné osoby požívající ochrany k zajištění imunity určitých míst, oblastí nebo vojenských jednotek při vojenských operacích;

(xxiv) úmyslné vedení útoků proti budovám, materiálu, zdravotnickým jednotkám a transportům a proti personálu označenému rozlišovacími znaky Ženevských úmluv v souladu s mezinárodním právem;

(xxv) úmyslné využívání hladovění civilních osob jako způsobu vedení boje spočívající v tom, že těmto osobám jsou odnímány prostředky nutné k přežití, včetně svévolného znemožňování dodávek humanitární pomoci podle Ženevských úmluv;

(xxvi) odvody či nábor dětí mladších patnácti let do ozbrojených sil státu nebo jejich využívání k aktivní účasti ve vojenských akcích.

(c) V případě ozbrojeného konfliktu jiné než mezinárodní povahy, vážných porušení článku 3 společného čtyřem Ženevským úmluvám z 12. srpna 1949, a zejména níže uvedených činů páchaných proti osobám, které se aktivně neúčastní vojenských akcí, včetně

příslušníků ozbrojených sil, kteří složili zbraně či jsou neschopni boje z důvodu nemoci, zranění, zajetí nebo z jakéhokoli jiného důvodu:

(i) násilné činy proti životu a osobě, zejména vražda všeho druhu, mrzačení, kruté zacházení a mučení;

(ii) těžké urážky lidské důstojnosti, zejména pokořující či ponižující zacházení;

(iii) brání rukojmích;

(iv) ukládání trestů a vykonávání poprav bez předchozího rozsudku vynesenoho řádně ustaveným soudem poskytujícím veškeré záruky soudního řízení, které jsou obecně považovány za nezbytné.

(d) Odstavec 2 (c) se vztahuje na ozbrojené konflikty jiné než mezinárodní povahy, a tedy se nevztahuje na případy vnitřních nepokojů a napětí, například veřejné nepokoje, izolované a sporadické násilné činy nebo jiné činy podobné povahy.

(e) Ostatní závažná porušení zákonů a zvyklostí platných v ozbrojených konfliktech jiné než mezinárodní povahy, v obecně uznávaném rámci mezinárodního práva, a zejména následující činy:

(i) úmyslné vedení útoků proti civilnímu obyvatelstvu jako takovému nebo proti jednotlivým civilním osobám, které se přímo neúčastní vojenských akcí;

(ii) úmyslné vedení útoků proti budovám, materiálu, zdravotnickým jednotkám a transportům a personálu označenému rozlišovacími znaky Ženevských úmluv v souladu s mezinárodním právem;

(iii) úmyslné vedení útoků proti personálu, zařízením, materiálu, jednotkám či vozidlům účastnícím se humanitární či mírové operace v souladu s Chartou Organizace spojených národů, pokud mají nárok na ochranu poskytovanou civilním osobám či civilním objektům podle mezinárodního práva ozbrojených konfliktů;

(iv) úmyslné vedení útoků proti budovám určeným k náboženským, školským, uměleckým, vědeckým nebo charitativním účelům, historickým památkám, nemocnicím či místům, kde jsou shromažďováni nemocní a ranění, pokud se nejedná o vojenské cíle;

(v) plenění města nebo místa, i v případě, že bylo dobyté útokem;

(vi) znásilnění, sexuální otroctví, nucená prostituce, nucené těhotenství podle článku 7, /5 ter/, odstavci 2 (f), nucená sterilizace nebo jiné formy sexuálního násilí, které jsou rovněž závažným porušením Ženevských úmluv;

(vii) odvody nebo nábor dětí mladších patnácti let do ozbrojených sil státu nebo jejich využívání k aktivní účasti ve vojenských akcích;

(viii) nařízení vysídlení civilního obyvatelstva z důvodů souvisejících s konfliktem, pokud to není nutné z důvodu bezpečnosti dotčených civilních osob nebo z naléhavých vojenských důvodů;

(ix) proradné zabití nebo zranění příslušníka nepřátelských ozbrojených sil;

(x) vyhlášení, že nikomu nebude udělena milost;

(xi) vystavení osob nacházejících se v moci zneprátené strany fyzickému mrzačení nebo lékařským či vědeckým pokusům jakéhokoli druhu, které nejsou odůvodněny

lékařskou, zubní či nemocniční péčí ani nejsou prováděny v zájmu dotčené osoby, a které způsobí smrt nebo vážné ohrožení života této osoby nebo osob;

(xii) zničení či zabrání nepřátelského majetku, pokud takové zničení či zabrání majetku není nezbytně nutné pro válečnou potřebu;

(f) Odstavec 2 (e) se vztahuje na ozbrojené konflikty jiné než mezinárodní povahy, a tedy se nevztahuje na případy vnitřních nepokojů a napětí, například veřejné nepokoje, izolované a sporadické násilné činy nebo jiné činy podobné povahy. Na ozbrojené konflikty probíhající na území státu se vztahuje tehdy, když se jedná o déletrvající ozbrojený konflikt mezi státními orgány a organizovanými ozbrojenými skupinami nebo mezi takovými skupinami.

3. Žádné z ustanovení odstavců 2 (c) a (d) nemá vliv na odpovědnost vlády za udržení nebo znovunastolení zákonnosti a pořádku ve státu nebo obranu jednoty a územní celistvosti státu všemi zákonnými prostředky.

Článek 9

Znaky skutkové podstaty zločinů

1. Znaky skutkové podstaty budou pomáhat Soudu při výkladu a používání článků 6, 7 a 8. Budou přijaty dvoutřetinovou většinou hlasů členů Shromáždění účastnických států.

2. Změny znaků skutkové podstaty může navrhnout:

- (a) kterákoli smluvní strana;
- (b) soudci na základě rozhodnutí přijatého absolutní většinou hlasů;
- (c) prokurátor.

Změny jsou přijímány dvoutřetinovou většinou hlasů členů Shromáždění smluvních stran.

3. Znaky skutkové podstaty a jejich změny budou slučitelné s tímto Statutem.

Článek 10

Žádné z ustanovení této části Statutu nebude vykládáno tak, jako by omezovalo nebo jakkoli ovlivňovalo stávající nebo budoucí pravidla mezinárodního práva, která slouží jiným účelům než účelům tohoto Statutu.

Článek 11

Časová působnost

Soud má jurisdikci vůči zločinům spáchaným po vstupu tohoto Statutu v platnost.

2. Pokud se stát stane smluvní stranou tohoto Statutu po jeho vstupu v platnost, může Soud vykonávat jurisdikci pouze vůči zločinům spáchaným po vstupu Statutu v platnost pro tento stát, pokud stát neučinil prohlášení podle článku 12, odstavce 3.

Článek 12

Předpoklady pro výkon jurisdikce

1. Stát, jenž se stal smluvní stranou tohoto Statutu, tím přijímá jurisdikci Soudu vůči zločinům uvedeným v článku 5.
2. V případě článku 13 , odstavce (a) nebo (c) může Soud vykonávat jurisdikci, pokud některé z níže uvedených států jsou smluvními stranami tohoto Statutu nebo přijaly pravomoc Soudu podle odstavce 3:
 - (a) stát, na jehož území došlo k danému skutku či opomenutí nebo, pokud byl zločin spáchán na palubě lodi či letadla, evidenční stát této lodi či letadla;
 - (b) stát, jehož občanem je vyšetřovaná či stíhaná osoba.
3. Pokud je zapotřebí, aby stát, který není smluvní stranou tohoto Statutu, přijal jurisdikci podle odstavce 2, může tento stát prohlášením uloženým u tajemníka přijmout výkon jurisdikce Soudu vůči příslušnému zločinu. Stát přijímající jurisdikci neprodleně a bezvýhradně poskytne Soudu součinnost podle Části 9.

Článek 13

Výkon jurisdikce

Soud může vykonávat jurisdikci vůči zločinu uvedenému v odstavci 5 v souladu s ustanoveními Statutu, pokud:

- (a) smluvní strana podala prokurátorovi oznámení o situaci nasvědčující tomu, že byl spáchán takový zločin či zločiny v souladu s článkem 14 ;
- (b) oznámení o situaci nasvědčující tomu, že byl spáchán takový zločin či zločiny podala prokurátorovi Rada bezpečnosti v souladu s Hlavou VII Charty Organizace spojených národů; nebo
- (c) prokurátor zahájil vyšetřování takového zločinu v souladu s článkem 15.

Článek 14

Oznámení podané smluvní stranou 1. Smluvní strana může podat prokurátorovi oznámení o situaci nasvědčující tomu, že byl spáchán zločin nebo zločiny spadající do jurisdikce Soudu a požádat o vyšetření situace s cílem zjistit, jestli je důvod vznést proti určité osobě nebo osobám obvinění z takových zločinů.

2. Oznámení by pokud možno mělo obsahovat vyličení příslušných okolností a být doloženo dokumentací dostupnou státu, který oznámení podává.

Článek 15

Prokurátor

1. Prokurátor může zahájit vyšetřování z vlastní iniciativy na základě informací o zločinech spadajících do jurisdikce Soudu.
2. Prokurátor přezkoumá závažnost obdržených informací. Za tímto účelem může podle vlastního uvážení vyžadovat doplňující informace od států, orgánů Organizace spojených národů, mezivládních a nevládních organizací nebo z jiných spolehlivých zdrojů a může přijímat písemné a ústní výpovědi v sídle Soudu.

3. Pokud prokurátor dojde k závěru, že je oprávněný důvod pokračovat ve vyšetřování, může předložit vyšetřovacímu senátu žádost o povolení vyšetřování, doloženou shromážděným důkazním materiálem. Oběti mohou poskytovat vyšetřovacímu senátu svá vyjádření v souladu s Procesním řádem a pravidly důkazního řízení.

4. Pokud vyšetřovací senát po přezkoumání žádosti a důkazního materiálu dojde k závěru, že je oprávněný důvod pokračovat ve vyšetřování a že věc zřejmě spadá do jurisdikce Soudu, povolí zahájení vyšetřování, přičemž tímto povolením nebudou dotčena následná rozhodnutí Soudu ohledně pravomoci a přípustnosti.

5. Odmítne-li vyšetřovací senát povolit vyšetřování, nebude tím nijak dotčena následná žádost prokurátora vycházející z nově zjištěných skutečností nebo důkazů týkajících se téže situace.

6. Pokud na základě předběžného zkoumání podle odstavců 1 a 2 dojde prokurátor k závěru, že poskytnuté informace nezakládají oprávněný důvod k vyšetřování, sdělí to osobám, které informace poskytly. To však prokurátorovi nebrání posuzovat další poskytnuté informace týkající se téže situace ve světle nově zjištěných skutečností nebo důkazů.

Článek 16

Odklad vyšetřování či stíhání

Vyšetřování či stíhání nesmí být zahájeno nebo pokračovat podle Statutu po dobu 12 měsíců ode dne, kdy o to Soud požádá Rada bezpečnosti rezolucí přijatou podle Hlavy VII Charty Organizace spojených národů; Rada může tuto žádost obnovit za stejných podmínek.

Článek 17

Otázky přípustnosti

1. S ohledem na odstavec 10 preambule a článek 1 Soud rozhodne, že věc je nepřípustná, pokud:

(a) vyšetřování nebo stíhání ve věci vede stát, do jehož jurisdikce věc spadá, kromě případů, kdy je tento stát neochoten nebo neschopen skutečně vést vyšetřování nebo stíhání;

(b) vyšetřování věci vede stát, do jehož jurisdikce věc spadá, a tento stát se rozhodl nestíhat dotčenou osobu, kromě případů, kdy důvodem rozhodnutí byla neochota nebo neschopnost státu skutečně vést stíhání;

(c) dotčená osoba již byla souzena pro skutky, které jsou předmětem stížnosti, a řízení před Soudem není dovoleno podle článku 20, odstavec 3;

(d) věc není dostatečně závažná a nezakládá důvod k dalšímu postupu Soudu.

2. Pro účely rozhodnutí o neochotě státu v určité věci Soud zváží, s přihlédnutím k zásadám řádného soudního řízení uznávaným mezinárodním právem, zda nastaly některé z následujících okolností:

(a) účelem řízení či rozhodnutí na národní úrovni bylo nebo je chránit dotčenou osobu před trestní odpovědností za zločiny spadající do jurisdikce Soudu uvedené v článku 5;

(b) v řízení nastaly neopodstatněné průtahy, které za daných okolností nejsou slučitelné s úmyslem postavit dotčenou osobu před soud;

(c) řízení nebylo nebo není vedeno nezávisle nebo nestranně a způsob jeho vedení není za daných okolností slučitelný s úmyslem postavit dotčenou osobu před soud.

3. Pro účely rozhodnutí o neschopnosti státu v určité věci Soud zvaží, zda je stát neschopen zajistit obviněného či potřebné důkazy a výpovědi nebo jinak neschopen vést řízení z důvodu naprostého či rozsáhlého kolapsu nebo nedostupnosti národního soudnictví.

Článek 18

Předběžná rozhodnutí o přípustnosti

1. Jestliže je Soudu podáno oznámení podle článku 13 (a) a prokurátor rozhodl, že existují oprávněné důvody zahájit vyšetřování, nebo prokurátor zahájil vyšetřování podle článků 13 (c) a 15, prokurátor to sdělí smluvním stranám a státům, které by podle dostupných informací za běžných okolností měly jurisdikci vůči daným zločinům. Prokurátor může označit sdělení těmto státům jako tajné a, pokud to považuje za nutné v zájmu ochrany osob, zamezení ničení důkazů a skrývání osob, může omezit rozsah informací poskytovaných státům.

3. Do jednoho měsíce od obdržení tohoto sdělení může stát oznámit Soudu, že vyšetřuje nebo vyšetřil svého občana nebo jiné osoby spadající do jeho jurisdikce v souvislosti s trestnou činností, která zakládá skutkovou podstatu zločinů uvedených v článku 5 a souvisí s informacemi poskytnutými ve sdělení státům. Na žádost státu prokurátor odloží vyšetřování, kromě případů, kdy vyšetřovací senát na žádost prokurátora rozhodne povolit vyšetřování.

3. Rozhodnutí o odkladu vyšetřování může prokurátor přezkoumat šest měsíců od data rozhodnutí nebo kdykoli se okolnosti podstatně změni z důvodu neochoty nebo neschopnosti státu skutečně vést vyšetřování.

4. Proti rozhodnutí vyšetřovacího senátu se dotčený stát nebo prokurátor může odvolat k Odvolacímu senátu v souladu s článkem 82, odstavec 2. Odvolání bude projednáno urychleným postupem.

5. Jestliže prokurátor odložil vyšetřování podle odstavce 2, může požádat příslušný stát, aby ho informoval o postupu vyšetřování a následně zahájeném stíhání. Smluvní strany tyto žádosti vyřídí neprodleně.

6. Do rozhodnutí vyšetřovacího senátu nebo kdykoli prokurátor rozhodne o odkladu podle tohoto článku může prokurátor požádat vyšetřovací senát o výjimečné povolení provést nezbytné vyšetřovací úkony za účelem zachování důkazů v situaci, kdy nastane jedinečná příležitost získat důležité důkazy nebo hrozí značné nebezpečí, že tyto důkazy nebudou později dostupné.

7. Stát, který napadl rozhodnutí vyšetřovacího senátu podle tohoto článku může napadnout přípustnost věci podle článku 19, pokud vyjdou najevo další význačné skutečnosti nebo pokud se okolnosti výrazně změni.

Článek 19

Napadení jurisdikce Soudu nebo přípustnosti věci

1. Soud se ujistí, že má jurisdikci vůči věci, která mu byla postoupena. Soud může na svůj vlastní návrh rozhodnout o přípustnosti věci v souladu s článkem 17.
2. Přípustnost věci z důvodů uvedených v článku 17 nebo jurisdikci soudu může napadnout:
 - (a) obviněný nebo osoba, na niž se vztahuje příkaz k zatčení či předvolání podle článku 58;
 - (b) stát, do jehož jurisdikce věc spadá, s tím, že v této věci vede nebo vedl vyšetřování či stíhání; nebo
 - (c) stát, který je požádán o přijetí jurisdikce podle článku 12.
3. Prokurátor může Soud požádat o rozhodnutí v otázce jurisdikce nebo přípustnosti. V řízení týkajícím se jurisdikce nebo přípustnosti mohou svá vyjádření předkládat Soudu rovněž osoby, které podaly oznámení podle článku 13, jakož i oběti.
4. Přípustnost věci nebo jurisdikci Soudu může napadnout pouze osoba nebo stát uvedený v odstavci 2. Námitka proti přípustnosti věci nebo jurisdikci Soudu musí být podána před zahájením řízení nebo v okamžiku jeho zahájení. Za výjimečných okolností může Soud povolit opakovanou námitku nebo její podání po zahájení řízení. Námitky proti přípustnosti věci podané v okamžiku zahájení řízení nebo se souhlasem Soudu i později mohou vycházet pouze z článku 17, odstavce 1 (c).
5. Stát uvedený v odstavcích 2 (b) a (c) podá námitku v nejbližším možném termínu.
6. Před potvrzením obvinění se námitky ohledně přípustnosti věci nebo námitky ohledně jurisdikce Soudu podávají vyšetřovacímu senátu. Po potvrzení obvinění se podávají soudnímu senátu. Odvolání proti rozhodnutím o jurisdikci nebo přípustnosti se podávají odvolacímu senátu v souladu s článkem 82.
7. Pokud stát uvedený v odstavci 2 (b) nebo (c) podá námitku, prokurátor pozastaví vyšetřování do rozhodnutí Soudu podle článku 17.
8. Do vynesení rozsudku může prokurátor požádat Soud o povolení:
 - (a) provést nezbytné vyšetřovací úkony typu uvedeného v článku 18, odstavec 6;
 - (b) vyslechnout svědka nebo dokončit shromažďování a zkoumání důkazů zahájené před podáním námítky; a
 - (c) v součinnosti s příslušnými státy bránit skrývání osob v případech, kdy prokurátor již požádal o vydání příkazu k zatčení podle článku 58.
9. Podáním námítky není dotčena platnost jakéhokoli úkonu provedeného prokurátorem nebo jakéhokoli příkazu vydaného Soudem před podáním námítky.
10. Jestliže Soud rozhodne, že věc je nepřipustná podle článku 17, může prokurátor podat návrh na přezkum tohoto rozhodnutí, pokud si je zcela jist, že nově objevené skutečnosti popírají důvody, na jejichž základě byla věc prohlášena za nepřipustnou podle článku 17.
11. Jestliže prokurátor, s ohledem na skutečnosti uvedené v článku 17 odloží vyšetřování, může požádat příslušný stát, aby mu poskytoval informace o řízení. Tyto informace budou na žádost dotčeného státu označeny jako tajné. Jestliže se prokurátor posléze rozhodne

pokračovat ve vyšetřování, vyzoomí o tom stát, kvůli jehož vyšetřování bylo rozhodnuto o odkladu.

Článek 20

Ne bis in idem

1. S výjimkou případů stanovených tímto Statutem nemůže Soud nikoho soudit pro jednání zakládající skutkovou podstatu zločinů, pro něž Soud tuto osobu již dříve odsoudil nebo zprostil obvinění.

2. Nikdo nemůže být souzen jiným soudem pro zločin uvedený v článku 5, pro něž Soud tuto osobu již dříve odsoudil nebo zprostil obvinění.

3. Osoba, která již byla souzena jiným soudem pro jednání uvedené v člancích 6, 7 nebo 8, nemůže být souzena Soudem pro totéž jednání, s výjimkou případů, kdy řízení před jiným soudem:

(a) byla vedeno s úmyslem chránit dotčenou osobu proti trestní odpovědnosti za zločiny spadající do jurisdikce Soudu; nebo

(b) v jiném ohledu nebylo vedeno nezávisle nebo nestranně v souladu s normami řádného soudního řízení uznávanými mezinárodním právem a bylo vedeno způsobem, který za daných okolností nebyl slučitelný s úmyslem postavit dotčenou osobu před soud.

Článek 21

Platné právo

1. Soud bude uplatňovat:

(a) za prvé, tento Statut a Procesní řád a pravidla důkazního řízení;

(b) za druhé, ve vhodných případech, aplikovatelné smlouvy a zásady a pravidla mezinárodního práva, včetně uznávaných zásad mezinárodního práva ozbrojených konfliktů;

(c) pokud nelze uplatnit výše uvedené, obecné zásady mezinárodního práva, které Soud odvodí z vnitrostátních právních řádů platných v právních systémech zemí světa, včetně, ve vhodných případech, vnitrostátních právních řádů států, které by za obvyklých okolností vykonávaly jurisdikci vůči zločinu, pokud tyto zásady nejsou neslučitelné s tímto Statutem a s mezinárodním právem a mezinárodně uznávanými normami.

2. Soud může uplatňovat výklad právních zásad a pravidel vycházející z jeho předchozích rozhodnutí.

3. Uplatňování a výklad práva podle tohoto článku musí být slučitelné s mezinárodně uznávanými lidskými právy a nesmí zakládat diskriminaci z důvodu pohlaví, věku, rasy, barvy pleti, jazyka, náboženského vyznání nebo víry, politického či jiného názoru, národnostního, etnického či sociálního původu, majetku, rodu či jiného postavení.

Část 3. Obecné zásady trestního práva

Článek 22

Nullum crimen sine lege

1. Osoba je trestně odpovědná podle tohoto Statutu pouze pokud její čin, v době spáchání, naplnil znaky zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu.
2. Definice zločinu bude vykládána v přesném slova smyslu a nebude rozšiřována prostřednictvím analogie. V případě nejasností bude skutková podstata vykládána ve prospěch osoby vyšetřované, stíhané či souzené.
3. Tento článek nemá vliv na rozhodnutí, že určitý čin je trestný podle mezinárodního práva nezávisle na tomto Statutu.

Článek 23

Nulla poena sine lege

Osobě odsouzené Soudem může být uložen trest pouze v souladu s tímto Statutem.

Článek 24

Vyloučení zpětné účinnosti Statutu z hlediska osobní odpovědnosti

1. Nikdo není trestně odpovědný podle tohoto Statutu za čin spáchaný před vstupem tohoto Statutu v platnost.
2. Pokud před vynesením pravomocného rozsudku bude změněn zákon platný v daném případě, uplatňuje se zákon příznivější pro osobu vyšetřovanou, stíhanou či souzenou.

Článek 25

Individuální trestní odpovědnost

1. Soud má jurisdikci vůči fyzickým osobám podle tohoto Statutu.
2. Pachatel zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu má individuální odpovědnost a může mu být uložen trest podle tohoto Statutu.
3. V souladu s tímto Statutem je osoba trestně odpovědná a může jí být uložen trest za zločin spadající do jurisdikce Soudu, pokud tato osoba:
 - (a) spáchala takový zločin samostatně, společně s jinou osobou nebo prostřednictvím jiné osoby, nezávisle na trestní odpovědnosti této jiné osoby;
 - (b) nařídila spáchání takového zločinu, navedla či podněcovala jiného ke spáchání zločinu, který byl skutečně dokonán nebo došlo k jeho pokusu;
 - (c) s cílem usnadnit spáchání takového zločinu se dopustila napomáhání či nadřívání nebo jinak pomáhala při jeho spáchání či pokusu, včetně poskytnutí prostředků pro jeho spáchání;
 - (d) jinak přispěla ke spáchání zločinu nebo jeho pokusu skupinou osob jednajících se společným záměrem. Přispění musí být úmyslné a musí:
 - (i) směřovat k podpoře trestné činnosti nebo zločinného záměru skupiny, pokud tato činnost či záměr zahrnuje spáchání zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu; nebo
 - (ii) být provedeno s vědomím, že skupina má v úmyslu spáchat zločin.
 - (e) pokud jde o zločin genocidy, přímo a veřejně podněcuje jiné k páčání genocidy;
 - (f) dopustí se pokusu takového zločinu spočívajícího v tom, že vykoná čin zásadním způsobem zahajující naplňování skutkové podstaty zločinu, nicméně zločin není

dokonán vzhledem k okolnostem nezávislým na jejím úmyslu. Osoba, která upustí od dalšího jednání potřebného k dokonání zločinu či jinak zmaří dokonání zločinu nebude trestána za pokus podle tohoto Statutu, pokud zcela a dobrovolně upustila od zločinného úmyslu.

4. Žádným z ustanovení tohoto Statutu o individuální trestní odpovědnosti nebude dotčena odpovědnost států podle mezinárodního práva.

Článek 26

Vyloučení jurisdikce vůči osobám mladším osmnácti let

Soud nemá jurisdikci vůči osobě, která v době údajného spáchání činu nedovršila osmnáctý rok věku.

Článek 27

Zákaz zohledňování veřejné funkce

1. Tento Statut platí stejně pro všechny, bez rozdílů odvozených z veřejné funkce. Zejména osoby zastávající funkce hlavy státu nebo vlády, člena vlády nebo poslance parlamentu, voleného zástupce nebo vládního činitele nejsou v žádném případě vyňaty z trestní odpovědnosti podle tohoto Statutu a jejich funkce sama o sobě není důvodem ke snížení trestu.

2. Případné imunity a zvláštní procesní předpisy stanovené vnitrostátním nebo mezinárodním právem pro veřejnou funkci osoby nebudou Soudu na překážku při výkonu jurisdikce vůči takové osobě.

Článek 28

Odpovědnost velitele a jiných nadřízených

Kromě jiných okolností zakládajících trestní odpovědnost podle tohoto Statutu pro zločiny spadající do jurisdikce Soudu:

1. Vojenský velitel nebo jiná osoba vykonávající funkci vojenského velitele má trestní odpovědnost za zločiny spadající do jurisdikce Soudu, kterých se dopustí ozbrojené síly podléhající jeho faktickému velení a kontrole, respektive vedení a kontrole, v důsledku toho, že tento velitel nebo činitel řádně nevykonává kontrolu nad ozbrojenými silami, pokud:

(a) tento vojenský velitel či osoba si byli vědomi, nebo vzhledem k okolnostem v daném okamžiku, si měli být vědomi, že ozbrojené síly páchají nebo připravují takové zločiny; a

(b) tento vojenský velitel či osoba neučinili v rámci svých možností veškerá potřebná a přiměřená opatření s cílem předejít či zmařit páchání těchto zločinů nebo neučinil oznámení příslušným orgánům činným v trestním řízení.

2. Pokud jde o vztahy mezi nadřízenými a podřízenými neupravené odstavcem 1, nadřízený je trestně odpovědný za zločiny spadající do jurisdikce Soudu, kterých se dopustí podřízený podléhající jeho faktickému vedení a kontrole v důsledku toho, že nadřízený řádně nevykonával kontrolu nad takovými podřízenými, pokud:

(a) nadřízený si byl vědom skutečností zřetelně nasvědčujících tomu, že podřízení páchají nebo připravují takové zločiny, nebo tyto skutečnosti úmyslně nebral na vědomí;

(b) zločiny spočívaly v jednání spadajícím do pravomoci a pod kontrolu nadřízeného; a

(c) nadřízený neučinil v rámci svých možností veškerá potřebná a přiměřená opatření s cílem předejít či zmařit páchání těchto zločinů nebo neučinil oznámení příslušným orgánům činným v trestním řízení.

Článek 29

Nepromlčitelnost zločinů

Zločiny spadající do jurisdikce Soudu jsou nepromlčitelné.

Článek 30

Subjektivní stránka zločinu

1. Není-li stanoveno jinak, osoba je trestně odpovědná a může jí být uložen trest za zločin spadající do jurisdikce Soudu, pouze pokud naplnila objektivní stránku zločinu úmyslně a vědomě.

2. Pro účely tohoto článku se “úmyslem” rozumí:

(a) pokud jde o jednání, že osoba má v úmyslu se dopustit určitého jednání;

(b) pokud jde o následek, že osoba má v úmyslu způsobit určitý následek nebo si je vědoma, že za obvyklého sledu událostí dojde k takovému následku.

3. Pro účely tohoto článku se “vědomím” rozumí vědomí existence určitých okolností nebo vědomí, že za obvyklého sledu událostí dojde k určitému následku. Výrazy “vědět” a “vědomě” budou vykládány v tomto smyslu.

Článek 31

Okolnosti vylučující trestní odpovědnost

1. Kromě jiných okolností vylučujících trestní odpovědnost podle tohoto Statutu není osoba trestně odpovědná, pokud v době spáchání činu:

(a) trpěla duševní chorobou nebo poruchou, pro niž nebyla schopna rozpoznat nezákonnost či povahu svého jednání nebo své jednání ovládat natolik, aby bylo v souladu se zákonem stanovenými požadavky;

(b) byla požitím omamné látky uvedena do stavu nepřičetnosti, pro nějž nebyla schopna rozpoznat nezákonnost či povahu svého jednání nebo své jednání ovládat natolik, aby bylo v souladu se zákonem stanovenými požadavky, s výjimkou případů, kdy se osoba úmyslně uvede do stavu nepřičetnosti za okolností, kdy si je vědoma nebezpečí, že v důsledku této nepřičetnosti se zřejmě dopustí jednání, jež naplňuje znaky zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu, či toto nebezpečí úmyslně nebere na vědomí;

(c) jednala oprávněně s cílem bránit sebe či jinou osobu nebo, v případě válečných zločinů, věci nezbytné pro její vlastní přežití či přežití jiné osoby nebo věci nezbytné pro

splnění bojového úkolu, proti hrozícímu a nezákonnému použití síly, přičemž toto jednání bylo přiměřené stupni ohrožení osoby či jiné osoby či věci. Skutečnost, že osoba se podílela na obranné operaci vedené ozbrojenými silami sama o sobě není důvodem k vyloučení trestní odpovědnosti podle tohoto písmene;

(d) jednání, jež mělo naplnit znaky skutkové podstaty zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu, se osoba dopustila v nouzi spočívající v bezprostředním ohrožení života či bezprostřední hrozbě těžké újmy na zdraví této nebo jiné osoby, přičemž způsob odvracení nebezpečí byl nutný a přiměřený, s výjimkou případů, kdy osoba měla v úmyslu takto způsobit větší újmu než byla újma, kterou odvracela. Jedná se o hrozbu:

- (i) vyvolanou jinými osobami; nebo
- (ii) vyvolanou okolnostmi, které nejsou v moci této osoby.

2. O uplatnění okolností vylučujících trestní odpovědnost v projednávané věci rozhodne Soud.

3. V průběhu soudního řízení může Soud posoudit možnost okolností vylučujících trestní odpovědnost jiných než je uvedeno v odstavci 1 v případě, že taková okolnost je odvozena z platného práva podle článku 21. Pravidla posouzení takových okolností stanoví Procesní řád a pravidla důkazního řízení.

Článek 32

Věcný nebo právní omyl

1. Věcný omyl je důvodem k vyloučení trestní odpovědnosti pouze v případě, že popírá naplnění nutných znaků subjektivní stránky zločinu.

2. Právní omyl v hodnocení, jestli určité jednání je zločinem spadajícím do jurisdikce Soudu není důvodem k vyloučení trestní odpovědnosti. Právní omyl však může být důvodem k vyloučení trestní odpovědnosti, pokud popírá naplnění nutných znaků subjektivní stránky zločinu nebo v případech stanovených článkem 33.

Článek 33

Rozkaz a zákon

1. Skutečnost, že osoba spáchala zločin spadající do jurisdikce Soudu na základě rozkazu vydaného vládou nebo vojenským či civilním nadřízeným, nezbavuje tuto osobu trestní odpovědnosti, s výjimkou případů, kdy:

(a) tato osoba byla ze zákona povinna uposlechnout rozkaz vlády či příslušného nadřízeného;

(b) tato osoba si nebyla vědoma, že rozkaz je protiprávní; a

(c) rozkaz nebyl zjevně protiprávní.

2. Pro účely tohoto článku se rozkaz provádět genocidu nebo zločiny proti lidskosti považuje za zjevně protiprávní.

Část 4. Složení a správa Soudu

Článek 34

Orgány Soudu

Soud se skládá z následujících orgánů:

- (a) předsednictví;
- (b) odvolací úsek, soudní úsek a vyšetřovací úsek;
- (c) prokuratura;
- (d) kancelář.

Článek 35

Pracovní poměr soudce

1. Všichni soudci jsou voleni členy Soudu na plný úvazek a jsou Soudu k dispozici pro práci na plný úvazek od počátku svého funkčního období.
2. Soudci tvořící předsednictví vykonávají svůj úřad na plný úvazek od okamžiku zvolení.
3. S ohledem na vytíženost Soudu a po poradě s jeho členy může předsednictví občas rozhodnout, v jakém rozsahu musí zbývající soudci vykonávat svůj úřad na plný úvazek. Ustanovení článku 40 nebudou takovým opatřením dotčena.
4. Finanční náležitosti soudců, kteří nemusí vykonávat svůj úřad na plný úvazek, se řídí článkem 49.

Článek 36

Předpoklady, navrhování a volba soudců

1. S výjimkou případů stanovených odstavcem 2 tvoří Soud 18 soudců.
2. (a) Předsednictví může jménem Soudu navrhnout navýšení počtu soudců stanoveného v odstavci 1, přičemž uvede důvody, proč je navýšení považováno za nezbytné a vhodné. Tajemník neprodleně vyrozumí o takovém návrhu všechny smluvní strany.
(b) Návrh bude poté projednán na schůzi Shromáždění smluvních stran svolané podle článku 112. Návrh bude považován za přijatý, pokud jej schůze schválí dvoutřetinovou většinou hlasů členů Shromáždění smluvních stran a vstoupí v platnost k datu stanovenému Shromážděním smluvních stran.
(c) (i) Je-li přijat návrh na navýšení počtu soudců podle písmene (b), koná se v průběhu následujícího zasedání Shromáždění smluvních stran volba dodatečných soudců podle odstavců 3-8 včetně a podle článku 37, odstavec 2;
(ii) Je-li přijat a uskutečněn návrh na navýšení počtu soudců podle písmene (b) a (c)(i) má předsednictví kdykoli poté možnost navrhnout snížení počtu soudců, pokud to umožňuje vytíženost Soudu, pod podmínkou, že počet soudců se nesníží pod hranici stanovenou odstavcem 1. Takový návrh bude projednán postupem stanoveným v písmenech (a) a (b). Po přijetí tohoto návrhu bude počet soudců postupně snižován podle toho, jak jednotlivým soudcům skončí funkční období, dokud nebude dosaženo požadovaného počtu.
3. (a) Soudci jsou vybíráni z osob vysoké morální úrovně, nestranných a bezúhonných, splňujících podmínky pro výkon nejvyšších soudních funkcí ve svých státech.

(b) Každý kandidát na zvolení členem Soudu musí být:

(i) uznávaným odborníkem v oblasti trestního práva a trestního práva procesního, musí mít potřebnou praxi v oboru ve funkci soudce, prokurátora, advokáta nebo v podobné funkci v trestním řízení; nebo

(ii) uznávaným odborníkem v příslušných oblastech mezinárodního práva, například mezinárodním humanitárním právem a právem lidských práv, a mít rozsáhlou praxi v právnické funkci související s činností Soudu;

(c) Každý kandidát na zvolení členem Soudu musí mít vynikající znalost alespoň jednoho z pracovních jazyků Soudu a musí být schopen tímto jazykem plynně hovořit.

4. (a) Kandidáty na zvolení členy Soudu může navrhopvat kterákoli smluvní strana:

(i) postupem stanoveným pro navrhování kandidátů na nejvyšší soudní funkce příslušného státu; nebo

(ii) postupem stanoveným pro navrhování kandidátů na zvolení členem Mezinárodního soudního dvora podle Statutu tohoto soudního dvora.

K návrhům se přikládá dostatečně podrobné vyjádření o tom, jak kandidát splňuje požadavky odstavce 3.

(b) Každá smluvní strana může pro kteroukoli volbu navrhnout jednoho kandidáta, který nemusí nezbytně být občanem této smluvní strany, ale v každém případě musí být občanem některé ze smluvních stran.

(c) Shromáždění smluvních stran může v případě potřeby rozhodnout o ustavení poradního výboru pro kandidatury. V takovém případě stanoví složení a mandát Výboru Shromáždění smluvních stran.

5. Pro účely volby jsou vedeny dvě kandidátní listiny:

Listina A obsahující jména kandidátů s předpoklady uvedenými v odstavci 3 (b) (i); a

Listina B obsahující jména kandidátů s předpoklady uvedenými v odstavci 3 (b) (ii).

Kandidát s dostatečnými předpoklady pro zařazení na obě listiny si může vybrat, na které listině chce být uveden. Při první volbě členů Soudu musí být zvoleno alespoň devět soudců z listiny A a alespoň pět soudců z listiny B. Následné volby budou organizovány tak, aby se v Soudu zachoval ekvivalentní poměr soudců s předpoklady opravňujícími k zařazení na tyto dvě listiny.

6. (a) Soudci jsou voleni v tajném hlasování na schůzi Shromáždění smluvních stran svolaném za tím účelem podle článku 112. S výhradou odstavce 7 je za zvolené členy Soudu pokládáno 18 kandidátů, kteří získali nejvyšší počet hlasů a byli zvoleni dvoutřetinovou většinou hlasů přítomných a hlasujících smluvních stran.

(b) Není-li v prvním kole hlasování zvolen dostatečný počet soudců, konají se další kola postupem stanoveným v písmenu (a), dokud nejsou obsazena zbývající místa.

7. Mezi soudci nemůže být více než jeden občanem téhož státu. Osoba, která by pro účely členství v Soudu mohla být považována za občana více než jednoho státu, je považována za občana toho státu, v němž obvykle vykonává svá občanská a politická práva.

8. (a) Při výběru soudců smluvní strany zohlední potřebu zajistit v rámci Soudu:

- (i) zastoupení hlavních světových právních systémů;
- (ii) spravedlivé zastoupení geografických oblastí;
- (iii) spravedlivé zastoupení žen a mužů mezi soudci.

(b) Smluvní strany dále zohlední potřebu zařadit do Soudu soudce s právními znalostmi z určitých oborů, mimo jiné pokud jde o násilí na ženách a dětech.

9. (a) S výhradou písmene (b) vykonávají soudci svůj úřad po dobu devíti let a, s výhradou písmene (c) a článku 38, odstavec 2, nemohou být zvoleni znovu;

(b) Při první volbě bude jedna třetina zvolených soudců vybrána losem k výkonu úřadu po dobu tří let; jedna třetina soudců bude vybrána losem k výkonu úřadu po dobu šesti let a zbývající soudci budou vykonávat úřad po dobu devíti let.

(c) Soudce vybraný losem k výkonu úřadu po dobu tří let podle písmene (b) může být poté zvolen na řádné funkční období.

10. Nezávisle na ustanoveních odstavce 9 musí soudce přidělený k soudnímu či odvolacímu senátu podle článku 39 pokračovat ve výkonu svého úřadu až do uzavření soudního či odvolacího řízení, které již bylo zahájeno před tímto senátem.

Článek 37

Uprázdňená místa soudců

1. Uprázdní-li se místo soudce, koná se za účelem jeho obsazení volba podle článku 37.
2. Soudce zvolený na uprázdňené místo vykonává úřad po zbytek funkčního období svého předchůdce a, pokud je toto období tříleté či kratší, může být zvolen znovu na řádné funkční období podle článku 36.

Článek 38

Předsednictví

1. Předseda a první a druhý místopředseda se volí absolutní většinou hlasů soudců. Svůj úřad vykonávají po dobu tří let nebo do skončení svého funkčního období soudce, v závislosti na tom, které z těchto období skončí dříve. Mohou být jednou zvoleni znovu.
2. První místopředseda zastupuje předsedu v případě, kdy předseda není k dispozici nebo není schopen výkonu úřadu. Druhý místopředseda zastupuje předsedu v případě, že předseda i místopředseda nejsou k dispozici nebo nejsou schopni výkonu úřadu.
3. Předseda společně s prvním a druhým místopředsedou tvoří předsednictví odpovědné za:
 - (a) řádnou správu Soudu, s výjimkou prokuratury; a
 - (b) ostatní funkce, které jim budou svěřeny v souladu se Statutem.
4. Při plnění svých povinností podle odstavce 3 (a) předsednictví koordinuje svůj postup s prokurátorem a žádá prokurátora o souhlas ve všech záležitostech společného zájmu.

Článek 39

Senáty

1. Po zvolení soudců se Soud co nejdříve rozdělí na úseky uvedené v článku 34, odstavec (b). Odvolací úsek tvoří předseda a čtyři další soudci, soudní úsek nejméně šest soudců a vyšetřovací úsek nejméně šest soudců. Soudci jsou přidělováni k jednotlivým

úsekům v závislosti na povaze činnosti úseku a předpokladech a praxi zvolených soudců tak, aby v každém úseku vznikla vhodná kombinace soudců s praxí v oboru trestního práva a trestního práva procesního a mezinárodního práva. Soudní a vyšetřovací úsek jsou složeny převážně ze soudců s praxí v oboru trestního soudnictví.

2. (a) Za účelem výkonu soudních funkcí vytvoří každý úsek senáty;
- (b) (i) Odvolací senát tvoří všichni soudci odvolacího úseku;
- (ii) Funkce soudního senátu vykonávají tři soudci soudního úseku;
- (iii) Funkce vyšetřovacího senátu vykonávají buď tři soudci vyšetřovacího úseku anebo jeden soudce tohoto úseku podle tohoto Statutu a Procesního řádu a pravidel důkazního řízení;
- (c) Žádné z ustanovení tohoto odstavce nevylučuje souběžné ustavení více než jednoho soudního senátu nebo vyšetřovacího senátu, pokud to je potřebné pro efektivní vyřizování agendy Soudu.
3. (a) Soudci přidělení k soudnímu a vyšetřovacímu úseku působí na tomto úseku po dobu tří let, a poté do uzavření případu, který již příslušný úsek začal projednávat;
- (b) Soudci přidělení k odvolacímu úseku působí na tomto úseku po celé funkční období.
4. Soudci přidělení k odvolacímu úseku působí pouze na tomto úseku. Žádné z ustanovení tohoto článku však nevylučuje dočasné přeložení soudců ze soudního úseku do vyšetřovacího úseku nebo opačně, pokud to předsednictví považuje za potřebné vzhledem k vytíženosti Soudu, pod podmínkou, že soudce, který se podílel na vyšetřování případu, nebude moci zasednout v soudním senátu projednávajícím tento případ.

Článek 40

Nezávislost soudců

1. Soudci jsou při výkonu svých funkcí nezávislí.
2. Soudci se nesmějí zabývat činností, která by mohla být neslučitelná s jejich soudcovskou činností nebo mít vliv na důvěru v jejich nezávislost.
3. Soudci, kteří mají pracovat na plný úvazek v sídle Soudu, se nesmějí zabývat jinou činností, která by měla povahu povolání.
4. O otázkách související s uplatňováním odstavců 2 a 3 se rozhoduje absolutní většinou hlasů soudců. Pokud se otázka týká určitého soudce, nepodílí se tento soudce na rozhodování.

Článek 41

Uvolnění a vyloučení soudců

1. Na žádost soudce může předsednictví tohoto soudce uvolnit z výkonu funkce podle tohoto Statutu v souladu s Procesním řádem a pravidly důkazního řízení.
2. (a) Soudce se nesmí podílet na projednávání případu, pokud by v souvislosti s tímto případem mohla být z jakéhokoli důvodu oprávněně zpochybněna jeho nestrannost. Soudce je vyloučen z projednávání případu podle tohoto odstavce, mimo jiné i pokud se tímto případem již dříve zabýval v jakékoli funkci v rámci Soudu nebo se na vnitrostátní úrovni zabýval související trestní věcí, která se týkala vyšetřované či stíhané osoby. Soudce

musí být vyloučen i z jiných důvodů stanovených Procesním řádem a pravidly důkazního řízení.

(b) Prokurátor nebo vyšetřovaná či stíhaná osoba může požádat o vyloučení soudce podle tohoto odstavce;

(c) O otázkách souvisejících s vyloučením soudce se rozhoduje absolutní většinou hlasů soudců. Soudce, proti němuž byla vznesena námitka podjatosti, má právo se k věci vyjádřit, ale nepodílí se na rozhodování.

Článek 42

Prokuratura

1. Prokuratura jedná nezávisle jako samostatný orgán Soudu. Odpovídá za přijímání oznámení a podložených informací o zločinech spadajících do jurisdikce Soudu, jejich prověření a vedení vyšetřování a stíhání před Soudem. Pracovníci Prokuratury nesmějí vyžadovat ani provádět pokyny ze zdrojů mimo Prokuraturu.

2. V čele Prokuratury stojí prokurátor. Prokurátor má veškeré pravomoci k řízení a správě Prokuratury, jejích pracovníků, zařízení a jiných zdrojů. Prokurátorovi pomáhá nejméně jeden zástupce prokurátora s oprávněním provádět veškeré úkony, které se od prokurátora požadují podle tohoto Statutu. Prokurátor a zástupci prokurátora musí mít odlišné občanství. Svůj úřad vykonávají na plný úvazek.

3. Prokurátor a zástupci prokurátora musí být osoby vysoké mravní úrovně, s vysokou odborností a značnou praxí v oboru trestního stíhání či soudnictví. Musí mít vynikající znalost alespoň jednoho pracovního jazyka Soudu a být schopni tímto jazykem plynně hovořit.

4. Prokurátor se volí tajným hlasováním absolutní většinou hlasů členů Shromáždění smluvních stran. Zástupci prokurátora se volí tímž způsobem z kandidátní listiny, kterou poskytne prokurátor. Prokurátor navrhne tři kandidáty na každé místo zástupce, jež má být obsazeno. Není-li v době volby rozhodnuto o zkrácení funkčního období, vykonávají prokurátor a zástupci prokurátora svůj úřad po dobu devíti let a nemohou být zvoleni znovu.

5. Prokurátor a zástupce prokurátora se nesmí zabývat činností, která by mohla být neslučitelná s funkcí prokurátora nebo mít vliv na důvěru v jejich nezávislost. Nesmí se zabývat jinou činností, která by měla povahu povolání.

6. Předsednictví může prokurátora nebo zástupce prokurátora na vlastní žádost uvolnit z účasti na projednávání určitého případu.

7. Prokurátor a zástupce prokurátora se nesmí podílet na projednávání věci, v souvislosti s níž by z jakéhokoli důvodu mohla být oprávněně zpochybněna jejich nestrannost. Jsou vyloučeni z projednávání případu podle tohoto odstavce mimo jiné i pokud se tímto případem dříve zabývali v jakékoli funkci v rámci Soudu nebo se na vnitrostátní úrovni zabývali souvisejícím trestním případem, který se týkal vyšetřované či stíhané osoby.

8. V otázkách souvisejících s vyloučením prokurátora nebo zástupce prokurátora rozhoduje odvolací senát.

(a) Vyšetřovaná či stíhaná osoba může kdykoli dát podnět k vyloučení prokurátora nebo zástupce prokurátora z důvodů uvedených v tomto odstavci.

(b) Prokurátor nebo, podle situace, zástupce prokurátora je oprávněn se k této záležitosti vyjádřit.

9. Prokurátor zaměstná poradce se znalostí konkrétních oblastí práva, včetně sexuálního násilí, násilí z důvodu pohlaví a násilí na dětech.

Článek 43

Kancelář

1. Kancelář odpovídá za tu stránku správy a služeb Soudu, která se netýká přímo jeho soudních funkcí, aniž by tím byly dotčeny funkce a pravomoci prokurátora podle článku 43.

2. Kancelář vede tajemník, který je hlavním administrativním úředníkem Soudu. Tajemník vykonává svůj úřad z pověření předsedy Soudu.

3. Tajemník a zástupce tajemníka musí být osoby vysoké mravní úrovně, musí být vysoce kompetentní, mít vynikající znalost alespoň jednoho pracovního jazyka Soudu a být schopny tímto jazykem plynně hovořit.

4. Soudci volí tajemníka v tajném hlasování absolutní většinou hlasů, s přihlédnutím k doporučení Shromáždění smluvních stran. V případě potřeby a na tajemníkovu doporučení soudci tímž způsobem volí zástupce tajemníka .

5. Tajemník vykonává svůj úřad po dobu pěti let, může být jednou znovu zvolen a pracuje na plný úvazek. Zástupce tajemníka vykonává svůj úřad po dobu pěti let nebo po kratší dobu stanovenou rozhodnutím přijatým absolutní většinou hlasů soudců, a může být zvolen v případech, kdy je zapotřebí služeb zástupce tajemníka.

6. Tajemník ustaví v rámci kanceláře útvar pro služby obětem a svědkům. Útvar bude ve spolupráci s prokuraturou zajišťovat ochranná a bezpečnostní opatření, poradenskou činnost a jinou vhodnou pomoc svědky, oběti, které se dostaví k Soudu či jiné osoby ohrožené z důvodu své svědecké výpovědi. Útvar bude mít pracovníky s odbornými znalostmi v oboru duševního traumatu, zejména traumatu způsobeného sexuálně motivovanými násilnými činy.

Článek 44

Personál

1. Prokurátor a tajemník zaměstnají kvalifikovaný personál podle potřeby svých úřadů. V případě prokurátora budou mezi pracovníky i vyšetřovatelé.

2. Prokurátor i tajemník zajistí, aby příslušníci personálu splňovali nejvyšší požadavky na výkonnost, kompetentnost a bezúhonnost a, mutatis mutandis, kritéria stanovená v článku 37, odstavec 8.

3. Tajemník, se souhlasem předsednictví a prokurátora, navrhne personální řád stanovící podmínky přijímání, odměňování a propouštění personálu Soudu. Personální řád schválí Shromáždění smluvních stran.

4. Soud může za vyjímečných okolností zdarma využívat odborných znalostí personálu nabízeného smluvními stranami nebo mezivládními a nevládními organizacemi jako výpomoc pro některý z orgánů Soudu. Prokurátor může takovou nabídku přijmout jménem prokuratury. Tito příslušníci personálu jsou zaměstnáváni v souladu se směrnicemi, které stanoví Shromáždění smluvních stran.

Článek 45

Slavnostní slib

Soudci, prokurátor, zástupci prokurátora, tajemník a zástupci tajemníka, dříve než se ujmou svého úřadu, složí na veřejném zasedání Soudu slavnostní slib, že budou svůj úřad vykonávat nestranně a svědomitě.

Článek 46

Odvolání

1. Soudce, prokurátor, zástupce prokurátora, tajemník nebo náměstek tajemníka budou odvoláni z úřadu na základě příslušného rozhodnutí přijatého podle odstavce 2, pokud:

(a) vyjde najevo, že se dotčená osoba dopustila závažného zneužití úřední moci nebo závažného porušení svých povinností vyplývajících ze Statutu, podle ustanovení Procesního řádu a pravidel důkazního řízení; nebo

(b) dotčená osoba je neschopna výkonu funkcí požadovaných tímto Statutem.

2. O odvolání soudce, prokurátora nebo zástupce prokurátora podle odstavce 1 rozhodne Shromáždění účastnických států v tajném hlasování:

(a) v případě soudce, dvoutřetinovou většinou hlasů smluvních stran na základě doporučení schváleného dvoutřetinovou většinou hlasů ostatních soudců;

(b) v případě prokurátora, absolutní většinou hlasů smluvních stran;

(c) v případě zástupce prokurátora, absolutní většinou hlasů smluvních stran na základě prokurátorova doporučení.

3. Rozhodnutí o odvolání tajemníka či zástupce tajemníka přijímají soudci absolutní většinou hlasů.

4. Soudce, prokurátor, zástupce prokurátora, tajemník nebo zástupce tajemníka, proti jejichž jednání nebo způsobilosti k výkonu úředních funkcí požadovaných tímto Statutem byla vznesena námitka podle tohoto článku, musí mít veškeré možnosti předkládat a přijímat důkazy a činit podání v souladu s Procesním řádem a pravidly důkazního řízení. Dotčená osoba se na projednávání věci jinak nepodílí.

Článek 47

Disciplinární opatření

Soudce, prokurátor, zástupce prokurátora, tajemník či zástupce tajemníka, který se dopustí zneužití úřední moci méně závažné povahy než v případech upravených článkem 46, odstavec 1, budou potrestáni disciplinárním opatřením podle Procesního řádu a pravidel důkazního řízení.

Článek 48

Výsady a imunity

1. Soud požívá na území každé smluvní strany výsady a imunity nezbytné pro jeho účel.

2. Soudci, prokurátor, zástupci prokurátora a tajemník při výkonu služebních úkolů Soudu požívají stejných výsad a imunit, jaké jsou udělovány vedoucím diplomatických misí a

po skončení funkčního období se na ně nadále vztahuje imunita vůči jakémukoli právnímu postupu v souvislosti s ústními či písemnými výroky nebo jednáním při výkonu úředních funkcí.

3. Zástupce prokurátora, personál úřadu prokurátora a personál kanceláře požívají výsady, imunity a výhody nezbytné pro plnění jejich funkcí podle dohody o výsadách a imunitách Soudu.

4. Advokátům, znalcům, svědkům a jiným osobám, jejichž přítomnost v sídle Soudu je nezbytná, se dostane zacházení nezbytného pro řádné fungování Soudu, podle dohody o výsadách a imunitách Soudu.

5. Výsad a imunit:

- (a) soudce či prokurátora se mohou vzdát soudci absolutní většinou hlasů;
- (b) tajemníka se může vzdát předsednictví;
- (c) zástupců prokurátora a personálu prokuratury se může vzdát prokurátor;
- (d) zástupce tajemníka a personálu kanceláře se může vzdát tajemník.

Článek 49

Platy, přídavky a náhrady

Soudci, prokurátor, zástupci prokurátora, tajemník a zástupce tajemníka obdrží platy, přídavky a náhrady stanovené Shromážděním účastnických států. Tyto platy a přídavky nebudou po dobu trvání jejich funkčního období snižovány.

Článek 50

Úřední a pracovní jazyky

1. Úřední jazyky Soudu jsou arabština, čínština, angličtina, francouzština, ruština a španělština. Rozsudky Soudu, jakož i jiná rozhodnutí řešící zásadní otázky před Soudem, se zveřejňují v úředních jazycích. Předsednictví v souladu s kritérii stanovenými Procesním řádem a pravidly důkazního řízení určí, která rozhodnutí budou považována za řešení zásadních otázek pro účely tohoto odstavce.

2. Pracovní jazyky Soudu jsou angličtina a francouzština. Procesní řád a pravidla důkazního řízení stanoví, ve kterých případech lze jako pracovní jazyky užívat ostatní úřední jazyky.

3. Na žádost kteréhokoli z účastníků řízení nebo státu, kterému bylo umožněno zasahovat do řízení povolí Soud tomuto účastníkovi či státu užívat jiný jazyk než angličtinu nebo francouzštinu, pokud takové povolení považuje za dostatečně opodstatněné.

Článek 51

Procesní řád a pravidla důkazního řízení

1. Procesní řád a pravidla důkazního řízení vstoupí v platnost po přijetí dvoutřetinovou většinou hlasů členů Shromáždění smluvních stran.

2. Změny Procesního řádu a pravidel důkazního řízení může navrhnout:

- (a) kterákoli smluvní strana;

(b) soudci na základě rozhodnutí přijatého absolutní většinou hlasů; nebo

(c) prokurátor.

Tyto změny vstoupí v platnost po přijetí dvoutřetinovou většinou členů Shromáždění smluvních stran.

3. Po přijetí Procesního řádu a pravidel důkazního řízení mohou soudci v naléhavých případech, kdy procesní řád neupravuje určitou situaci vzniklou před Soudem, dvoutřetinovou většinou hlasů stanovit přechodná pravidla, která budou uplatňována až do svého přijetí, pozměnění či zamítnutí na příštím řádném či zvláštním zasedání Shromáždění smluvních stran.

4. Procesní řád a pravidla důkazního řízení, jejich změny a přechodná pravidla musí být v souladu s tímto Statutem. Změny Procesního řádu a pravidel důkazního řízení i přechodných pravidel nejsou uplatňovány se zpětnou účinností na úkor vyšetřované, stíhané nebo souzené osoby.

5. V případě rozporu mezi Statutem a Procesním řádem a pravidly důkazního řízení je rozhodující Statut.

Článek 52

Pracovní řád Soudu

1. Soudci v souladu s tímto Statutem a Procesním řádem a pravidly důkazního řízení přijmou absolutní většinou hlasů pracovní řád potřebný pro běžné fungování Soudu.

2. Při vypracovávání pracovního řádu a jeho změn musí být brán v úvahu názor prokurátora a tajemníka.

3. Nerozhodnou-li soudci jinak, nabývá pracovní řád a jeho změny účinnosti přijetím. Bezprostředně po přijetí bude rozeslán smluvním stranám k připomínkovému řízení. Pokud většina států nevznese námitky do šesti měsíců, zůstane pracovní řád v platnosti.

Část 5. Vyšetřování a stíhání

Článek 53

Zahájení vyšetřování

1. Po vyhodnocení poskytnutých informací zahájí prokurátor vyšetřování, s výjimkou případů, kdy neshledá dostatečné důvody k postupu podle tohoto Statutu. Při rozhodování o zahájení vyšetřování prokurátor zváží, zda:

(a) poskytnuté informace nasvědčují tomu, že došlo nebo dochází ke spáchání zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu;

(b) věc je nebo by byla přípustná podle článku 17; a

(c) vzhledem k závažnosti zločinu a zájmům obětí je však podstatný důvod se domnívat, že vyšetřování by nesloužilo zájmům spravedlnosti.

Rozhodne-li prokurátor, že není dostatečný důvod se věcí dále zabývat a své rozhodnutí založí pouze na písmenu (c), musí o tom vyrozumět vyšetřovací senát.

2. Pokud na základě výsledků vyšetřování prokurátor neshledá dostatečný důvod k zahájení stíhání, jelikož:

(a) neshledal dostatečné právní a věcné důvody k návrhu na vydání zatýkacího rozkazu nebo předvolání podle článku 58;

(b) věc je nepřijatelná podle článku 17; nebo

(c) vyšetřování není v zájmu spravedlnosti vzhledem ke všem okolnostem případu, včetně závažnosti zločinu, zájmů obětí a věku či nemoci údajného pachatele a jeho podílu na údajném zločinu;

vyrozmí o svém závěru a důvodech tohoto závěru vyšetřovací senát a stát, který podal oznámení podle článku 14 nebo, v případech spadajících pod článek 13, odstavec (b), Radu bezpečnosti.

3. (a) Na žádost státu, který podal oznámení podle článku 14 nebo, v případech spadajících pod článek 13, odstavec (b), na žádost Rady bezpečnosti může vyšetřovací senát přezkoumat prokurátorovo rozhodnutí dále se nezabývat danou věcí přijaté na základě odstavce 1 či 2 a požádat prokurátora, aby své rozhodnutí znovu zvážil.

(b) Kromě toho může vyšetřovací senát z vlastní iniciativy přezkoumat prokurátorovo rozhodnutí dále se nezabývat danou věcí, pokud je toto rozhodnutí založeno pouze na odstavci 1, písmeno (c) nebo odstavci 2, písmeno (c). V takovém případě je prokurátorovo rozhodnutí pravomocné, pouze pokud je potvrdí vyšetřovací senát.

4. Prokurátor může své rozhodnutí o zahájení vyšetřování nebo stíhání kdykoli přehodnotit s ohledem na nově zjištěné skutečnosti či informace.

Článek 54

Povinnosti a pravomoci prokurátora při vyšetřování

1. Prokurátor:

(a) v zájmu zjištění skutečného stavu věcí postupuje při vyšetřování tak, aby byly přezkoumány veškeré skutečnosti a důkazy potřebné pro zjištění trestní odpovědnosti podle tohoto Statutu, přičemž stejně pečlivě objasňuje přitěžující i polehčující okolnosti;

(b) přijímá vhodná opatření pro zajištění účinného objasnění a stíhání zločinů spadajících do jurisdikce Soudu s ohledem na zájmy a poměry obětí a svědků, včetně jejich věku, pohlaví podle článku 7, odstavec 3 a jejich zdravotního stavu, a s ohledem na povahu zločinu, zvláště pokud jde o zločiny s prvky sexuálního násilí, násilí z důvodu pohlaví a násilí na dětech; a

(c) plně respektuje práva osob vyplývající z tohoto Statutu.

2. Prokurátor může vést vyšetřování na území státu:

(a) podle ustanovení Části 9; nebo

(b) na základě pověření vyšetřovacího senátu podle článku 57, odstavec 3, písmeno (d).

3. Prokurátor může:

(a) shromažďovat a zkoumat důkazy;

(b) požadovat zajištění přítomnosti vyšetřovaných, obětí a svědků;

(c) požadovat součinnost státu nebo mezivládní organizace či uskupení v souladu s jejich příslušnými kompetencemi a/nebo mandátem;

(d) pro zajištění součinnosti státu, mezivládní organizace nebo osoby uzavírat ujednání či dohody, které nesmí být neslučitelné s tímto Statutem;

(e) zavázat se, že v žádném úseku řízení nezveřejní písemnosti či informace, které mu byly poskytnuty s tím, že mají být považovány za důvěrné a použity výhradně pro účely provádění dalších důkazů, s výjimkou případů, kdy původce informace dá souhlas se zveřejněním;

(f) přijmout opatření potřebná pro zajištění důvěrnosti informací, ochrany osob a uchování důkazů či vyžadovat přijetí takových opatření.

Článek 55

Práva osob v průběhu vyšetřování

1. V rámci vyšetřování podle tohoto Statutu:

(a) nesmí být osoba nucena vypovídat, jestliže by si výpovědí způsobila nebezpečí trestního stíhání, a nesmí být nucena k doznání; a

(b) nesmí být vystavena nátlaku, vydírání či hrozbám, mučení či jinému krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestání; a

(c) pokud výslech probíhá v jazyce jiném než jazyk, kterému osoba dokonale rozumí a kterým je schopna dokonale hovořit, musí mít zdarma k dispozici kompetentního tlumočníka a překlad musí být objektivní;

(d) osoba nesmí být svévolně zatčena či držena ve vazbě; a nesmí být zbavena osobní svobody z jiných důvodů a jiným postupem než stanoví tento Statut;

2. Je-li důvodné podezření, že osoba se dopustila zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu a tedy ji bude vyslýchat prokurátor nebo vnitrostátní orgány na základě dožádání podle Části 9 tohoto Statutu, má osoba rovněž následující práva, o nichž musí být před výsledkem poučena:

(a) právo být před výsledkem upozorněna na důvodné podezření, že se dopustila zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu;

(b) právo odepřít výpověď, přičemž odepření výpovědi nebude považováno za důkaz viny nebo nevin;

(c) právo zvolit si právní pomoc nebo, nemá-li právní pomoc, právo na ustanovení právní pomoci v případech, kdy je to v zájmu spravedlnosti, přičemž tato pomoc je bezplatná pro osoby, které nemají dostatek prostředků na uhrazení nákladů obhajoby;

(d) právo na přítomnost obhájce při výslechu, pokud se dobrovolně nevzdá nutné obhajoby.

Článek 56

Úloha vyšetřovacího senátu v souvislosti s neopakovatelným vyšetřovacím úkonem

1. (a) Domnívá-li se prokurátor, že ve průběhu vyšetřování vznikla neopakovatelná příležitost zajistit svědeckou výpověď nebo zkoumat, shromažďovat či ověřovat důkazy, které později nebudou pro účely řízení dostupné, vyrozumí o tom vyšetřovací senát.

(b) V takovém případě může vyšetřovací senát na návrh prokurátora přijmout nezbytná opatření k zajištění účinnosti a úplnosti řízení a zejména ochrany práv obhajoby.

(c) Nenařídí-li vyšetřovací senát jinak, prokurátor poskytne příslušné informace osobě, která byla zatčena či se dostavila k Soudu na základě předvolání v souvislosti s vyšetřováním podle písmene (a), aby se tato osoba mohla k věci vyjádřit.

2. Opatření uvedená v odstavci 1 (b) mohou zahrnovat:

(a) doporučení nebo nařízení ohledně postupů, které mají být uplatněny;

(b) nařízení, aby o úkonu byl sepsán protokol;

(c) přibrání znalce;

(d) pověření obhájce osoby, která byla zatčena či se dostavila k Soudu na základě předvolání, aby se zúčastnil vyšetřovacího úkonu, nebo, pokud osoba dosud nebyla zadržena či se nedostavila či nemá obhájce, pověření jiného obhájce, aby se zúčastnil vyšetřovacího úkonu a zastupoval zájmy obhajoby;

(e) pověření jednoho z členů senátu nebo v případě potřeby jiného soudce vyšetřovacího či soudního úseku, který je k dispozici, aby sledoval vyšetřovací úkon a vydával doporučení či nařízení ohledně shromažďování a uchování důkazů a výslechů osob;

(f) jiná opatření potřebná pro shromažďování a uchování důkazů.

3. (a) V případech, kdy prokurátor nenavrhl přijetí opatření podle tohoto článku, nicméně podle názoru vyšetřovacího senátu jsou taková opatření potřebná pro uchování důkazů, které považuje za nezbytné pro obhajobu při hlavním líčení, dotáže se vyšetřovací senát prokurátora na podstatné důvody, které ho vedly k rozhodnutí nenavrhnout taková opatření. Pokud na základě dotazu dojde vyšetřovací senát k závěru, že prokurátor neměl důvod nenavrhnout přijetí takových opatření, může vyšetřovací senát přijmout taková opatření z vlastní iniciativy.

(b) Proti rozhodnutí vyšetřovacího senátu postupovat z vlastní iniciativy podle tohoto odstavce se prokurátor může odvolat. Odvolání musí být projednáno urychleně.

4. O přípustnosti důkazů uchovaných či shromážděných pro účely soudního řízení podle tohoto článku nebo protokolů o nich se v průběhu hlavního líčení rozhoduje na základě článku 69 a jejich závažnost posuzuje soudní senát.

Článek 57

Funkce a pravomoci vyšetřovacího senátu

1. Nestanoví-li tento Statut jinak, vykonává vyšetřovací senát funkce v souladu s ustanoveními tohoto článku.

2. (a) Nařízení nebo rozhodnutí vyšetřovacího senátu vydaná podle článků 15, 18, 19, 54, odstavec 2, článku 61, odstavec 7 a článku 72 musí být schválena většinou hlasů jeho členů.

(b) Ve všech ostatních případech může jednotlivý soudce vyšetřovacího senátu vykonávat funkce stanovené tímto Statutem, není-li stanoveno jinak Procesním řádem a pravidly důkazního řízení či rozhodnutím přijatým většinou hlasů členů vyšetřovacího senátu.

3. Kromě jiných funkcí podle tohoto Statutu může vyšetřovací senát:

(a) na návrh prokurátora vydávat nařízení a příkazy potřebné pro účely vyšetřování;

(b) na návrh osoby, která byla zatčena nebo se dostavila k soudu na základě předvolání podle článku 58, vydávat nařízení, včetně opatření typu popsaného v článku 56, nebo vyžadovat součinnost podle Části 9 potřebnou pro pomoc poskytovanou této osobě při přípravě obhajoby;

(c) v případě potřeby zajistit ochranu a soukromí obětí a svědků, uchování důkazů, ochranu osob, které byly zadrženy nebo se dostavily k Soudu na základě předvolání a ochranu skutečností souvisejících s bezpečností státu;

(d) pověřit prokurátora provedením určitých vyšetřovacích úkonů na území smluvní strany bez zajištění součinnosti tohoto státu podle Části 9, pokud v případech, kdy to postoj dotčeného státu umožňuje, vyšetřovací senát rozhodne, že stát je zjevně neschopen vyhovět žádosti o spolupráci z důvodu nedostupnosti soudního orgánu či složky soudního systému oprávněné vyřídit žádost o spolupráci podle Části 9;

(e) je-li vydán zatýkácí rozkaz či předvolání podle článku 58, a s ohledem na sílu důkazů a práva dotčených stran stanovená tímto Statutem a Procesním řádem a pravidly důkazního řízení, vyžadovat součinnost států podle článku 93, odstavce 1 (j) při přijímání ochranných opatření pro účely zabavení věci, zejména pokud konečným výsledkem má být prospěch obětí.

Článek 58

Zatýkač či předvolání vydané vyšetřovacím senátem

1. Vyšetřovací senát vydá na žádost prokurátora kdykoli po zahájení vyšetřování zatýkač proti osobě, pokud na základě posouzení žádosti a důkazů a jiných informací poskytnutých prokurátorem shledá, že:

(a) je důvodné podezření, že osoba se dopustila zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu; a

(b) zatčení osoby je zřejmě nezbytné:

(i) pro zajištění její přítomnosti na hlavním líčení,

(ii) pro zajištění, aby tato osoba nemařila či neohrožovala vyšetřování nebo soudní řízení, nebo

(iii) případně proto, aby osoba nepokračovala v páchání tohoto nebo souvisejícího zločinu, který spadá do jurisdikce Soudu a jehož okolnosti jsou stejné.

2. Prokurátorův návrh musí obsahovat:

(a) jméno osoby a jiné údaje potřebné pro zjištění totožnosti;

(b) konkrétní výčet zločinů spadajících do jurisdikce Soudu, jichž se osoba měla dopustit;

(c) úplné vyličení skutečností, které údajně naplňují skutkové podstaty těchto zločinů;

(d) souhrn důkazů a jiných skutečností nasvědčujících tomu, že osoba spáchala tyto zločiny; a

(e) důvod, proč prokurátor pokládá zatčení osoby za nezbytné.

3. Zatykač musí obsahovat:

(a) jméno osoby a jiné údaje potřebné pro zjištění totožnosti;

(b) konkrétní výčet zločinů spadajících do jurisdikce Soudu, v souvislosti s nimiž se navrhuje zatčení osoby; a

(c) úplné vyličení skutečností, které údajně naplňují skutkovou podstatu těchto zločinů;

4. Zatykač zůstane v platnosti, dokud Soud nerozhodne jinak.

5. Na základě zatykače může Soud vyžadovat zadržení nebo zatčení a vydání osoby podle Části 9.

6. Prokurátor může navrhnout vyšetřovacímu senátu změnu zatykače nebo rozšíření výčtu zločinů v něm uvedených. Vyšetřovací senát takto pozmění zatykač, pokud shledá dostatečné důvody k domněnce, že osoba se dopustila zločinů uvedených v pozměněném či rozšířeném výčtu.

7. Místo návrhu na vydání zatykače může prokurátor navrhnout vyšetřovacímu senátu předvolání osoby. Pokud vyšetřovací senát shledá dostatečné důvody k domněnce, že osoba se dopustila údajného zločinu, a že předvolání postačí k zabezpečení její přítomnosti, vydá předvolání s podmínkami omezujícími osobní svobodu (kromě vazby), pokud takové podmínky stanoví vnitrostátní právní řád, nebo bez těchto podmínek. Předvolání musí obsahovat:

(a) jméno osoby a jiné údaje potřebné pro zjištění totožnosti;

(b) konkrétní datum, kdy se osoba má dostavit;

(c) konkrétní výčet zločinů spadajících do jurisdikce Soudu, kterých se osoba měla dopustit; a

(d) úplné vyličení skutečností, které údajně naplňují skutkovou podstatu těchto zločinů.

Předvolání musí být doručeno osobě.

Článek 59

Zajištění osoby ve vazebním státu

1. Smluvní strana, která obdržela žádost o zadržení či zatčení a předání osoby neprodleně podnikne kroky k zajištění této osoby v souladu se svými zákony a s ustanoveními Části 9.

2. Zajištěná osoba bude neprodleně předvedena před příslušný soudní orgán ve vazebním státu, který v souladu se zákony svého státu rozhodne, že:

(a) zatykač se vztahuje na tuto osobu;

(b) zatčení osoby bylo provedeno v souladu s předpisy; a

(c) práva osoby byla respektována.

3. Zatčený má právo požádat příslušný orgán vazebního státu o dočasné propuštění na svobodu až do předání.
4. Při rozhodování o takové žádosti zváží příslušný orgán vazebního státu jestli, vzhledem k závažnosti údajných zločinů, existují naléhavé a vyjímečné okolnosti odůvodňující dočasné propuštění a jestli existují dostatečné záruky, že vazební stát bude schopen splnit svou povinnost předat osobu Soudu. Příslušný orgán vazebního státu není oprávněn posuzovat, jestli při vydávání zatykače byl dodržen řádný postup podle článku 58, odstavec 1 (a) a (b).
5. Vyšetřovací senát musí být vyzooměn o každé žádosti o dočasné propuštění na svobodu a předloží svá doporučení příslušnému orgánu vazebního státu. Příslušný orgán vazebního státu před vydáním rozhodnutí důkladně zváží tato doporučení, včetně doporučených opatření na zabránění útěku osoby.
6. Je-li povoleno dočasné propuštění, může vyšetřovací senát vyžadovat pravidelné zprávy o chování dočasně propuštěné osoby.
7. Je-li vazebnímu státu nařizeno předání osoby, musí být osoba co nejdříve předána Soudu.

Článek 60

Přípravné řízení před Soudem

1. Po předání osoby Soudu nebo jejím dostavení o vlastní vůli či na základě předvolání se vyšetřovací senát ujistí, že osobě bylo sděleno obvinění ze zločinů, jichž se měla dopustit, a že byla poučena o svých právech podle tohoto Statutu, včetně práva požádat o dočasné propuštění na svobodu do zahájení hlavního líčení.
2. Osoba, proti níž byl vydán zatykač, může požádat o dočasné propuštění do zahájení procesu. Pokud vyšetřovací senát shledá, že jsou splněny podmínky stanovené článkem 58, odstavec 1, zůstane osoba ve vazbě. Pokud vyšetřovací senát neshledá, že tyto podmínky jsou splněny, povolí podmíněné či bezpodmínečné propuštění.
3. Vyšetřovací senát musí pravidelně přezkoumávat svá rozhodnutí o propuštění nebo vazbě osoby, a může tak kdykoli učinit na návrh prokurátora nebo osoby. Na základě přezkumu může pozměnit své rozhodnutí o vazbě, propuštění či podmínkách propuštění, pokud shledá, že je to třeba vzhledem ke změně okolností.
4. Vyšetřovací senát zajistí, aby osoba nebyla držena ve vazbě po neúměrně dlouhou dobu z důvodu neopodstatněných průtahů způsobených prokurátorem. Dojde-li k takovým průtahům, Soud zváží možnost podmíněného či bezpodmínečného propuštění osoby.
5. Vyšetřovací senát může v případě potřeby vydat zatýkáací rozkaz za účelem zajištění přítomnosti propuštěné osoby.

Článek 61

Potvrzení obvinění před zahájením hlavního líčení

1. S výhradou ustanovení odstavce 2 vyšetřovací senát v přiměřené lhůtě po předání nebo dobrovolném dostavení osoby zahájí předběžné projednání obvinění, na jejichž základě

prokurátor dal podnět k soudnímu stíhání. Řízení bude přítomen prokurátor a obviněný, jakož i obhájce obviněného.

2. Vyšetřovací senát může na žádost prokurátora nebo z vlastní iniciativy zahájit projednávání obvinění, na jejichž základě dal prokurátor podnět k soudnímu stíhání, v nepřítomnosti obviněného, pokud obviněný:

- (a) se vzdal svého práva být přítomen na předběžném projednání; nebo
- (b) uprchl nebo místo jeho pobytu nelze zjistit a byla přijata veškerá přiměřená opatření pro zajištění jeho přítomnosti před Soudem a sdělení obvinění a skutečnosti, že se bude konat předběžné projednání obvinění.

V takovém případě je osoba zastoupena obhájcem, pokud vyšetřovací senát rozhodne, že je to v zájmu spravedlnosti.

3. V přiměřené lhůtě před zasedáním osoba:

- (a) obdrží opis dokumentu obsahujícího obvinění, na jejichž základě prokurátor dal podnět k soudnímu stíhání; a
- (b) obdrží informace o důkazech, o něž se prokurátor hodlá opírat během předběžného projednání obvinění;

Vyšetřovací senát může vydat nařízení upravující poskytování informací pro účely předběžného projednání obvinění.

4. Před předběžným projednáním obvinění může prokurátor pokračovat ve vyšetřování a může pozměnit nebo vzít zpět některé z obvinění. O projednávání změny nebo zpětvzetí obvinění musí být osoba vyrozuměna v dostatečném předstihu. Je-li obvinění vzato zpět, vyrozumí prokurátor vyšetřovací senát o důvodech zpětvzetí.

5. Při předběžném projednávání, prokurátor podpoří každé obvinění dostatečnými důkazy o tom, že dotčená osoba spáchala zločin, ze kterého je obviněna. Prokurátor se může spolehnout na listinné nebo souhrnné důkazy a není povinen povolávat svědky, kteří mají svědčit v procesu.

6. Při předběžném projednávání obvinění může osoba:

- (a) vznést námitky proti obviněním;
- (b) napadnout důkazy předložené prokurátorem; a
- (c) uvádět důkazy.

7. Vyšetřovací senát na základě výsledků předběžného projednání obvinění rozhodne, jestli existují dostatečné důkazy nasvědčující tomu, že osoba se dopustila každého ze zločinů, z nichž byla obviněna. Na základě tohoto rozhodnutí vyšetřovací senát:

(a) potvrdí ta obvinění, u nichž shledal dostatečné důkazy; a předá osobu soudnímu senátu pro účely řízení ve věci potvrzených obvinění;

(b) odmítne potvrdit ta obvinění, u nichž neshledal dostatečné důkazy;

(c) odloží předběžné projednávání a navrhne prokurátorovi, aby zvážil:

(i) možnost uvést další důkazy nebo provést další šetření ohledně konkrétního obvinění; nebo

(ii) možnost pozměnit obvinění vzhledem k tomu, že předložené důkazy zřejmě nasvědčují tomu, že byla naplněna skutková podstata jiného zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu.

8. Pokud vyšetřovací senát odmítne potvrdit obvinění, nebrání to prokurátorovi v podání další žádosti o potvrzení tohoto obvinění na základě dodatečně získaných důkazů.

9. Po potvrzení obvinění a před zahájením hlavního líčení může prokurátor se souhlasem vyšetřovacího senátu a po vyznění obviněného pozměnit obvinění. Pokud prokurátor navrhne doplnění obvinění nebo jejich nahrazení závažnějšími obviněními, musí být tato obvinění potvrzena v předběžném projednání podle tohoto článku. Po zahájení hlavního líčení může prokurátor se souhlasem soudního senátu vzít tato obvinění zpět.

10. Vydaný zatykač pozbývá platnosti ve vztahu k obviněním, která nepotvrdil vyšetřovací senát nebo která prokurátor stáhl.

11. Po potvrzení obvinění podle tohoto článku prezidium ustaví soudní senát, který, s výhradou ustanovení odstavce 8 a článku 64, odstavec 4, odpovídá za průběh následného řízení a může vykonávat kteroukoli z funkcí vyšetřovacího senátu, která s řízením souvisí a kterou lze v jeho průběhu uplatnit.

Část 6. Hlavní líčení

Článek 62

Místo hlavního líčení

Není-li stanoveno jinak, místem hlavního líčení je sídlo Soudu.

Článek 63

Přítomnost obžalovaného na hlavním líčení

1. Obžalovaný musí být přítomen na hlavním líčení.
2. Pokud obžalovaný, který je přítomen před Soudem, soustavně narušuje průběh líčení, může soudní senát obžalovaného vykázat a umožnit mu podle potřeby sledovat líčení z prostor mimo jednací síň a dávat pokyny svému obhájci pomocí komunikačních technologií. Tato opatření lze uplatnit jen za výjimečných okolností, kdy jsou přiměřená alternativní opatření shledána nedostatečnými, a pouze na dobu nezbytně nutnou.

Článek 64

Funkce a pravomoci soudního senátu

1. Soudní senát vykonává funkce a pravomoci stanovené tímto článkem v souladu s tímto Statutem a Procesním řádem a pravidly důkazního řízení.
2. Soudní senát dbá na spravedlivé a rychlé projednání věci při plném respektování práv obžalovaného a ohledu na ochranu obětí a svědků.
3. Po postoupení věci k hlavnímu líčení podle tohoto Statutu soudní senát, kterému byla věc přidělena:
 - (a) po poradě se stranami přijme opatření nezbytná k zajištění podmínek pro spravedlivé a rychlé projednání věci;
 - (b) stanoví, který jazyk nebo jazyky se budou užívat během hlavního líčení; a

(c) v závislosti na souvisejících ustanoveních tohoto Statutu rozhodne o poskytnutí dosud neposkytnutých písemností či informací v dostatečném předstihu před hlavním líčením tak, aby umožnil dostatečnou přípravu na hlavní líčení.

4. Soudní senát může, je-li to potřebné pro účinnost a spravedlivost jeho práce, předat řešení předběžných otázek vyšetřovacímu senátu nebo v případě potřeby jinému soudci vyšetřovacího senátu, který je k dispozici.

5. Pokud je obžalována více než jedna osoba, může soudní senát po vyrozumění stran podle potřeby nařídít sloučení nebo rozdělení žalob.

6. Při výkonu funkcí před hlavním líčením a v průběhu hlavního líčení může soudní senát podle potřeby:

(a) vykonávat funkce vyšetřovacího senátu uvedené v článku 61, odstavec 11;

(b) vyžadovat dostavení a výpověď svědků a předkládání písemností a jiných důkazů, a v případě potřeby si pro tento účel vyžádat pomoc států podle tohoto Statutu;

(c) zajistit ochranu důvěrných informací;

(d) nařídít provádění dalších důkazů na doplnění důkazů, které byly shromážděny před hlavním líčením nebo které strany předložily během hlavního líčení;

(e) zajistit ochranu obžalovaného, svědků a obětí; a

(f) rozhodovat v dalších souvisejících otázkách.

7. Hlavní líčení je veřejné. Soudní senát však může rozhodnout, že vzhledem ke zvláštním okolnostem je nutné konat jisté části hlavního líčení s vyloučením veřejnosti pro účely článku 68 nebo pro účely ochrany důvěrných nebo citlivých informací, které jsou součástí důkazního materiálu.

8. (a) Při zahájení hlavního líčení soudní senát přednese obžalovanému obžalobu potvrzenou vyšetřovacím senátem. Poskytne mu možnost přiznat vinu podle článku 65 nebo ji popřít.

(b) V průběhu hlavního líčení může předseda senátu vydávat pokyny ohledně vedení líčení, včetně nařízení, která mají zajistit spravedlivé a nestranné vedení hlavního líčení. S výhradou pokynů předsedy senátu mohou strany uvádět důkazy v souladu s ustanoveními tohoto Statutu.

9. Soudní senát má mimo jiné pravomoc na návrh strany nebo z vlastní iniciativy:

(a) rozhodovat o přijatelnosti nebo významu důkazů; a

(b) přijímat opatření potřebná pro udržení pořádku v průběhu líčení.

10. Soudní senát zajistí sepsání protokolu o hlavním líčení, který přesně zachycuje průběh líčení, a jeho vedení a uchování tajemníkem.

Článek 65

Postup po přiznání viny

1. Pokud obžalovaný přizná vinu podle článku 64, odstavec 8, písmeno (a), soudní senát rozhodne, jestli:

(a) si obžalovaný je vědom povahy a důsledků přiznání;

(b) obžalovaný přiznal vinu o vlastní vůli po dostatečné poradě se svým obhájcem; a

- (c) přiznání odpovídá i skutkovému stavu podle:
- (i) bodů obžaloby, k nimž se obžalovaný přiznal;
 - (ii) materiálů, které prokurátor předložil na doplnění obžaloby a s nimiž obžalovaný souhlasí; a
 - (iii) jiných důkazů, například svědeckých výpovědí, které provede prokurátor nebo obžalovaný.
2. Pokud soudní senát shledá, že požadavky uvedené v odstavci 1 jsou splněny, má se za to, že doznání a dodatečně provedené důkazy objasňují veškeré skutečnosti významné pro prokázání zločinu, k němuž se obžalovaný přiznal, a může obžalovaného za tento zločin odsoudit.
3. Pokud soudní senát neshledá, že požadavky podle odstavce 1 jsou splněny, má se za to, že k přiznání viny nedošlo a soudní senát nařídí pokračování hlavního líčení obvyklým postupem stanoveným tímto Statutem a může postoupit věc jinému soudnímu senátu.
4. Pokud soudní senát shledá, že v zájmu spravedlnosti, a zejména v zájmu oběti je třeba úplnější objasnění skutkového stavu, může:
- (a) požádat prokurátora o provedení dalších důkazů, včetně svědeckých výpovědí; nebo
 - (b) nařídít pokračování hlavního líčení obvyklým postupem podle tohoto Statutu, přičemž se na obžalovaného pohlíží tak, jako by vinu nepřiznal, a postoupit věc jinému soudnímu senátu.
5. Jednání mezi prokurátorem a obhájebou ohledně změn obžaloby, přiznání viny či uloženého trestu nejsou pro Soud závazná.

Článek 66

Presumpce nevin

1. Každý musí být pokládán za nevinného, dokud není jeho vina prokázána před Soudem v souladu s platnými zákony.
2. Břemeno dokazování viny obžalovaného leží na prokurátorovi.
3. Před vynesením rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, musí být Soud nade vší pochybnost přesvědčen o vině obžalovaného.

Článek 67

Práva obžalovaného

1. Při rozhodování o jakémkoli skutku, který se mu klade za vinu, má obžalovaný právo na veřejné líčení, s ohledem na ustanovení tohoto Statutu, a na spravedlivé a nestranné řízení při zachování úplné rovnosti, s následujícími minimálními zárukami:
 - (a) být neprodleně a podrobně vyzooměn o povaze, příčině a obsahu obžaloby v jazyce, který obžalovaný dokonale ovládá;
 - (b) mít dostatek času a možností k přípravě obhajoby a volné komunikaci s obhájcem, kterého si zvolil a kterému důvěřuje;
 - (c) být souzen bez průtahů;

(d) s výhradou článku 63, odstavec 2, být přítomen na hlavním líčení, vést svou obhajobu sám či prostřednictvím obhájce, kterého si sám zvolí, a pokud si nezvolil obhájce, být poučen o právu na obhajobu a mít obhájce ustaveného Soudem, je-li to v zájmu spravedlnosti, a to bezplatně, pokud obžalovaný nemá dostatečné prostředky na úhradu nákladů obhajoby;

(e) klást nebo nechat klást otázky svědkům obžaloby a vyžadovat dostavení a výslech svědků obhajoby za stejných podmínek jako výslech svědků obžaloby. Obžalovaný má rovněž právo uvádět okolnosti sloužící k jeho obhajobě a uvádět jiné důkazy přípustné podle tohoto Statutu;

(f) mít bezplatnou pomoc schopného tlumočnicka, přičemž překlad musí splňovat požadavek nestrannosti, pokud některá část jednání nebo písemnosti předkládané Soudu není v jazyce, který obžalovaný plně ovládá;

(g) nebýt nucen k výpovědi či přiznání viny a moci odepřít výpověď, přičemž k odepření výpovědi nesmí být přihlíženo při rozhodování o vině nebo nevině obžalovaného;

(h) učinit bezpřísežné ústní či písemné prohlášení na svou obhajobu; a

(i) nebýt nucen převzít břemeno důkazu či protidůkazu.

2. Kromě jiných důkazů podle tohoto Statutu prokurátor co nejdříve poskytne obhajobě důkazy, které má v držení nebo pod kontrolou, pokud podle jeho názoru tyto důkazy svědčí nebo by mohly svědčit o nevině obžalovaného či být posuzovány jako polehčující okolnosti nebo mít vliv na důvěryhodnost důkazů obžaloby. V případě pochybností ohledně uplatňování tohoto odstavce rozhodne Soud.

Článek 68

Ochrana obětí a svědků a jejich účast na řízení

1. Soud přijme vhodná opatření na ochranu bezpečnosti, tělesného i duševního zdraví, důstojnosti a soukromí obětí a svědků. Soud přitom přihlédne ke všem podstatným okolnostem, včetně věku, pohlaví podle článku 2, odstavce 3 a zdravotního stavu, a k povaze zločinu, mimo jiné zejména pokud se jedná o zločin s prvky sexuálního násilí nebo násilí z důvodu pohlaví nebo násilí na dětech. Tato opatření prokurátor uplatňuje zejména v průběhu vyšetřování a stíhání takových zločinů. Tato opatření nesmí být na újmu právům obžalovaného a zásadě spravedlivého a nestranného řízení a nesmí s nimi být neslučitelná.

2. Senáty Soudu mohou učinit výjimku ze zásady veřejnosti líčení stanovené článkem 67 a v zájmu ochrany obětí a svědků či obžalovaného vyloučit veřejnost z kterékoli části líčení nebo umožnit předkládání důkazů pomocí elektronických či jiných specializovaných prostředků. Tato opatření jsou zejména uplatňována v případě oběti sexuálního násilí nebo dětské oběti či svědka, pokud Soud s přihlédnutím k veškerým okolnostem, zejména k názoru oběti či svědka, nenařídí něco jiného.

3. Jsou-li dotčeny osobní zájmy obětí, Soud umožní přednesení a projednání jejich názorů a obav v těch úsecích řízení, které Soud uzná za vhodné, a to způsobem, který nesmí být na újmu právům obžalovaného a zásadě spravedlivého a nestranného řízení a nesmí s nimi být neslučitelný. Pokud to Soud uzná za vhodné, mohou tyto názory a obavy přednést právní zástupci obětí v souladu s Procesním řádem a pravidly důkazního řízení.

4. Útvar pro ochranu obětí a svědků může radit prokurátorovi a Soudu ohledně vhodných ochranných a bezpečnostních opatření, poradenské služby a pomoci podle článku 43, odstavec 6.
5. Pokud by poskytnutí důkazů nebo informací podle tohoto Statutu mělo za následek vážné ohrožení bezpečnosti svědka či jeho rodinných příslušníků, může prokurátor pro účely kteréhokoli úkonu v přípravném řízení zadržet tyto důkazy nebo informace a poskytnout pouze jejich podstatný obsah. Způsob uplatňování těchto opatření nesmí být na újmu právům obžalovaného a zásadě spravedlivého a nestranného řízení a nesmí s nimi být neslučitelný.
6. Stát může požádat o přijetí potřebných opatření na ochranu svých zaměstnanců nebo zástupců a ochranu důvěrných či citlivých informací.

Článek 69

Důkazy

1. Před výpovědí každý svědek v souladu s Procesním řádem a pravidly důkazního řízení odpřísáhne, že bude vypovídat pravdivě.
2. Při hlavním líčení vypovídá svědek osobně, s výjimkou případů, kdy to neumožňují opatření podle článku 68 nebo Procesní řád a pravidla důkazního řízení. Soud může rovněž připustit podání ústní výpovědi či uvedení záznamu výpovědi pomocí prostředků reprodukce zvuku nebo obrazu, jakož i předkládání písemností a protokolů za podmínek stanovených tímto Statutem a v souladu s Procesním řádem a pravidly důkazního řízení. Tato opatření nesmí být na újmu právům obžalovaného a nesmí s nimi být neslučitelná.
3. Strany mohou předkládat důkazy významné pro případ v souladu s článkem 64. Soud má pravomoc vyžadovat předložení veškerých důkazů, které považuje za potřebné pro objasnění skutečného stavu věci.
4. Soud může rozhodnout o významu či přípustnosti důkazů, mimo jiné s ohledem na jejich důkazní hodnotu a případné ohrožení spravedlivosti řízení a spravedlivého posuzování svědeckých výpovědí, v souladu s Procesním řádem a pravidly důkazního řízení.
5. Soud musí respektovat a dodržovat zásadu důvěrnosti sdělení stanovenou Procesním řádem a pravidly důkazního řízení.
6. Soud nevyžaduje důkazy o obecně známých skutečnostech, nicméně k nim přihlíží při rozhodování.
7. Důkazy získané porušením tohoto Statutu nebo mezinárodně uznávaných lidských práv jsou nepřípustné, pokud:
 - (a) v důsledku porušení byla podstatným způsobem zpochybněna spolehlivost důkazu; nebo
 - (b) připuštění důkazů by bylo neetické a výrazně by poškodilo řádný průběh řízení.
8. Při rozhodování o významu nebo přípustnosti důkazů shromážděných státem nesmí Soud rozhodovat ve věci uplatňování vnitrostátního právního řádu tohoto státu.

Článek 70

Trestné činy proti výkonu spravedlnosti

1. Soud má jurisdikci vůči následujícím trestným činům proti výkonu spravedlnosti, pokud jsou spáchány úmyslně:

(a) křivá výpověď podaná osobou, která přísahala, že bude vypovídat pravdivě podle článku 69, odstavec 1;

(b) vědomé předkládání nepravdivých či padělaných důkazů;

(c) pokus o podplácení svědka, maření či zasahování do přítomnosti svědka u Soudu či jeho výpovědi, pomsta svědkovi za výpověď nebo ničení a pozměňování důkazů nebo zasahování do shromažďování důkazů;

(d) ztěžování splnění úkolu pracovníka Soudu, jeho zastrašování či působení na něj v úmyslu donutit či přesvědčit tohoto pracovníka, aby opominul konat nebo nesprávně konal některou ze svých povinností;

(e) pomsta pracovníkovi Soudu pro výkon povinností tohoto nebo jiného pracovníka;

(f) vyžadování či přijímání úplatku pracovníkem Soudu v souvislosti s jeho úředními povinnostmi.

2. Výkon jurisdikce Soudu vůči trestným činům podle tohoto článku se řídí zásadami a postupy stanovenými Procesním řádem a pravidly důkazního řízení. Podmínky poskytování mezinárodní součinnosti Soudu v souvislosti s řízeními podle tohoto článku se řídí vnitrostátním právem dožádaného státu.

3. Obžalovanému, který je uznán vinným, může Soud uložit trest odnětí svobody až na pět let nebo peněžitý trest podle Procesního řádu a pravidel důkazního řízení, nebo oba tresty.

4. (a) Každý účastnický stát musí své trestněprávní předpisy postihující trestné činy proti řádnému průběhu vyšetřování a soudního řízení vedeného tímto státem uplatňovat i na trestné činy proti výkonu spravedlnosti podle tohoto článku, spáchané na jeho území nebo některým z jeho občanů;

(b) Na žádost Soudu, kdykoliv to Soud považuje za vhodné, postoupí stát případ svým příslušným orgánům za účelem trestního stíhání. Tyto orgány musí vyřizovat takové případy s náležitou péčí a věnovat dostatečné prostředky na jejich účinné projednání.

Článek 71

Postihy za nepřístojné chování před Soudem

1. Soud může postihnout osoby přítomné při jeho jednání za nepřístojné chování, včetně rušení jednání nebo svévolného odepření řídit se pokyny Soudu, administrativním postihem jiným než trest odnětí svobody, například dočasným či trvalým vykázaním z jednací síně, peněžitým trestem či podobným opatřením podle Procesního řádu a pravidel důkazního řízení.

2. Řízení vedoucí k stanovení opatření uvedených v odstavci 1 bude upraveno v Procesním řádu a pravidlech důkazního řízení.

Článek 72

1. Tento článek upravuje případy, kdy by podle názoru státu poskytnutí informací nebo skutečností tohoto státu ohrozilo jeho národní bezpečnostní zájmy. Mezi tyto případy patří případy spadající do působnosti článku 56, odstavce 2 a 3 , článku 61, odstavce 3, článku 64, odstavce 3 , článku 67, odstavce 2 , článku 68, odstavce 9 , článku 86, odstavce 5 a článku 90 , jakož i případy vznikající v jiných úsecích řízení, kdy se jedná o poskytnutí takových informací.
2. Tento článek se vztahuje i na případy, kdy osoba, která byla požádána o poskytnutí informací či důkazů, odmítne tak učinit nebo předá věc státu s tím, že poskytnutí těchto informací či důkazů by ohrozilo národní bezpečnostní zájmy státu a dotčený stát potvrdí, že podle jeho mínění by poskytnutí těchto informací či důkazů ohrozilo jeho národní bezpečnostní zájmy.
3. Žádným z ustanovení tohoto článku není dotčena povinnost zajistit ochranu důvěrných informací podle článku 54, odstavce 3 (e) a (f), nebo uplatňování článku 73.
4. Pokud stát zjistí, že jeho informace či písemnosti jsou nebo zřejmě budou zveřejněny v některém úseku řízení, přičemž podle jeho mínění by zveřejnění těchto informací či písemností ohrozilo jeho národní bezpečnostní zájmy, je tento stát oprávněn zasáhnout do řízení s cílem dosáhnout řešení této otázky podle tohoto článku.
5. Stát, který se domnívá, že zveřejnění informací by ohrozilo jeho národní bezpečnostní zájmy, podnikne ve spolupráci s prokurátorem, obhajobou nebo vyšetřovacím či případně soudním senátem veškeré vhodné kroky s cílem společně řešit tuto otázku. Těmito kroky může být:
 - (a) pozměnění nebo upřesnění žádosti;
 - (b) rozhodnutí Soudu ohledně významu požadovaných informací či důkazů, nebo rozhodnutí, jestli tyto důkazy, ač významné pro řízení, nelze získat z jiného zdroje než od dožádaného státu;
 - (c) získání informací nebo důkazů z jiného zdroje či jinou formou; nebo
 - (d) dohoda o podmínkách poskytování pomoci, mimo jiné včetně poskytování souhrnů nebo upravených verzí, omezené šíření, uvádění důkazů v neveřejném zasedání nebo v přítomnosti jedné strany, nebo jiná ochranná opatření přípustná podle tohoto Statutu a Řádu.
6. Pokud byly podniknuty veškeré vhodné kroky ke společnému vyřešení této otázky, ovšem podle mínění státu neexistují prostředky ani podmínky umožňující poskytnutí informace či písemnosti bez poškození jeho národních bezpečnostních zájmů, sdělí prokurátorovi nebo Soudu konkrétní důvody svého rozhodnutí, s výjimkou případů, kdy by uvedení konkrétních důvodů nevyhnutelně způsobilo ohrožení národních bezpečnostních zájmů státu.
7. Pokud Soud poté rozhodne, že tyto důkazy jsou významné pro řízení a nezbytné pro rozhodnutí o vině či nevině obžalovaného, může Soud podniknout následující kroky:
 - (a) požaduje-li se poskytnutí informace či písemnosti na základě žádosti o spolupráci podle Části 9 nebo okolností popsanych v odstavci 2 a dožádaný stát uvedl důvod odmítnutí zmíněný v článku 93, odst. 4.

(i) Soud může před vyvozením závěrů podle odstavce 7 (a) (ii) vyžádat další konzultace nebo v případě potřeby konat zasedání, na němž projedná prohlášení státu, podle potřeby s vyloučením veřejnosti a za přítomnosti jedné strany;

(ii) dojde-li Soud k závěru, že uvedení důvodu odmítnutí podle článku 93 odst. 4 za daných okolností znamená, že stát nejedná v souladu se svými povinnostmi podle tohoto Statutu, může Soud postoupit věc podle článku 87, odstavec 7, s uvedením důvodů tohoto závěru; a

(iii) Soud může podle okolností zasahovat do hlavního líčení s obžalovaným ohledně existence nebo neexistence jisté skutečnosti; nebo

(b) za všech jiných okolností:

(i) nařídít poskytnutí důkazů; nebo

(ii) v případech, kdy nenařídí poskytnutí důkazů, podle okolností zasahovat do hlavního líčení s obžalovaným ohledně existence nebo neexistence jisté skutečnosti.

Článek 73

Informace nebo písemnosti třetí strany

Je-li smluvní strana požádána Soudem o poskytnutí písemnosti nebo informace, kterou má ve správě, v držení nebo pod kontrolou, kterou mu důvěrně poskytl stát, mezivládní organizace nebo mezinárodní organizace, požádá tato strana původce informace nebo písemnosti o souhlas s jejím poskytnutím. Je-li původcem smluvní strana, dá souhlas s poskytnutím této informace či písemnosti nebo se zaváže projednat tuto otázku se Soudem, s výhradou ustanovení článku 72. Pokud původce není smluvní strana a nedá souhlas s poskytnutím informace nebo písemnosti, dožádaný stát sdělí Soudu, že není schopen poskytnout písemnost či informaci, jelikož již dříve přislíbil původci zachovat její důvěrný charakter.

Článek 74

Náležitosti rozhodnutí

1. Všichni soudci soudního senátu musí být stále přítomni v každé části hlavního líčení a při poradě o rozhodnutí. Předsednictví může v určitých případech pověřit některého z náhradních soudců, který je k dispozici, aby byl stále přítomen v každé části hlavního líčení a nahradil člena soudního senátu, který se nadále nemůže dostavovat k hlavnímu líčení.

2. Rozhodnutí soudního senátu vychází z hodnocení důkazů a celého řízení. Rozhodnutí nesmí překročit rámec skutečností a okolností uvedených v obžalobě a dodatcích k ní. Soud může při rozhodování přihlídnout jen k těm důkazům, které byly provedeny a probrány v hlavním líčení.

3. Soudci usilují o dosažení jednomyslného rozhodnutí, nelze-li jednomyslného rozhodnutí dosáhnout, přijímá se rozhodnutí většinou hlasů soudců.

4. Porada soudního senátu o rozhodnutí je tajná.

5. Rozhodnutí musí být vyhotoveno písemně a musí obsahovat úplné odůvodnění závěrů soudního senátu ohledně důkazů a závěrů. Soudní senát vydává jedno rozhodnutí. Není-li

rozhodnutí soudního senátu přijato většinou hlasů, musí obsahovat většinový i menšinový názor. Rozhodnutí nebo jeho podstatný obsah musí být vyhlášeno ve veřejném zasedání.

Článek 75

Odškodnění obětí

1. Soud stanoví zásady pro odškodňování obětí nebo osob blízkých, včetně restituce, náhrady a rehabilitace. Na tomto základě může Soud ve svém rozhodnutí na návrh nebo, za výjimečných okolností, z vlastní iniciativy rozhodnout o rozsahu a velikosti škody, ztráty nebo újmy způsobené obětím nebo osobám blízkým a uvede zásady, na jejichž základě takto postupuje.

2. Soud může přímo odsouzenému nařízením uložit povinnost poskytnout odškodnění obětím nebo osobám blízkým, včetně restituce, náhrady nebo rehabilitace. Ve vhodných případech může Soud nařídít odškodnění ze svěřenského fondu uvedeného v článku 79.

3. Dříve než vydá nařízení podle tohoto článku, může Soud vyžádat a vzít v úvahu prohlášení odsouzeného, obětí, jiných zainteresovaných osob či států nebo prohlášení učiněná jejich jménem.

4. Při výkonu pravomoci podle tohoto článku může Soud po odsouzení osoby za zločin spadající do jurisdikce Soudu rozhodnout, jestli pro vykonatelnost případného nařízení podle tohoto článku je nezbytné vyžadovat přijetí opatření podle článku 93, odstavec 1.

5. Smluvní strana vykoná rozhodnutí podle tohoto článku tak, jako by se na tento článek vztahovala ustanovení článku 109.

6. Žádné z ustanovení tohoto článku nebude vykládáno tak, jako by jím byla dotčena práva obětí podle vnitrostátního i mezinárodního práva.

Článek 76

Ukládání trestů

1. Je-li obžalovaný uznán vinným, soudní senát zváží, jaký trest mu má být uložen, přičemž přihlédne k provedeným důkazům a podáním učiněným během hlavního líčení, které mají význam pro výrok o trestu.

2. S výjimkou případů upravených článkem 65 a před uzavřením hlavního líčení soudní senát z vlastní iniciativy může a na návrh prokurátora nebo obžalovaného musí konat další líčení za účelem projednání dalších důkazů nebo podání souvisejících s rozsudkem, v souladu s Procesním řádem a pravidly důkazního řízení.

3. V případech podle odstavce 2 musí být jakákoli prohlášení podle článku 75 projednána během dalšího líčení uvedeného v odstavci 2 a, podle potřeby, během dodatečného líčení.

4. Výrok o trestu je vyhlášován veřejně a pokud možno v přítomnosti obžalovaného.

Část 7. Tresty

Článek 77

Druhy trestů

1. S výhradou článku 110 může Soud uložit osobě odsouzené za zločin podle článku 5 tohoto Statutu některý z následujících trestů:

- (a) odnětí svobody na určitý počet let až do 30 let; nebo
- (b) odnětí svobody na doživotí, pokud k tomu opravňuje mimořádná závažnost zločinu a osobní poměry odsouzeného.

2. Kromě trestu odnětí svobody může Soud nařídit:

- (a) peněžitý trest podle kritérií stanovených Procesním řádem a pravidly důkazního řízení;
- (b) propadnutí výnosů, majetku a aktiv přímo či nepřímo získaných trestnou činností, aniž by tím byla dotčena práva bona fide třetích stran.

Článek 78

Ukládání trestů

1. Při ukládání trestů Soud v souladu s Procesním řádem a pravidly důkazního řízení přihlédně k okolnostem, jako je závažnost zločinu a osobní poměry odsouzeného.
2. Při ukládání trestu odnětí svobody Soud započítá dobu, kterou odsouzený strávil ve vazbě z příkazu Soudu. Soud může započítat dobu, kterou odsouzený strávil v jiné vazbě v souvislosti s činem zakládajícím skutkovou podstatu zločinu.
3. Osobě odsouzené za více než jeden zločin Soud uloží trest za každý zločin a úhrnný trest stanoví celkovou výši trestu odnětí svobody. Úhrnný trest nesmí být nižší než nejvyšší z uložených trestů a nesmí přesahovat hranici 30 let odnětí svobody nebo odnětí svobody na doživotí podle článku 77, odstavce 1 (b).

Článek 79

Svěřenský fond

1. Z rozhodnutí Shromáždění smluvních stran se zakládá svěřenský fond pro oběti zločinů spadajících do jurisdikce Soudu a pro rodinné příslušníky těchto obětí.
2. Soud může nařídit převod peněz a jiného majetku získaného z peněžitých trestů a trestů propadnutí majetku uložených Soudem do svěřenského fondu.
3. Kritéria správy svěřenského fondu stanoví Shromáždění smluvních stran.

Článek 80

Neomezená možnost ukládat tresty podle vnitrostátního právního řádu a uplatňovat vnitrostátní právní řád

Žádným z ustanovení této části Statutu není dotčeno ukládání trestů podle svého vnitrostátního práva, ani uplatňování vnitrostátních právních řádů, které nestanoví tresty předepsané v této části.

Článek 81Odvolání proti zprošťujícímu rozsudku či rozsudku, jímž se rozhoduje otázka viny, nebo výroku o trestu

1. Rozhodnutí podle článku 74 lze napadnout odvoláním podle Procesního řádu a pravidel důkazního řízení následujícím způsobem:

(a) Prokurátor může podat odvolání z následujících důvodů:

- (i) vada v řízení,
- (ii) skutkový omyl, nebo
- (iii) právní omyl;

(b) Odsouzený, nebo prokurátor za odsouzeného, může podat odvolání z následujících důvodů:

- (i) vada v řízení,
- (ii) skutkový omyl,
- (iii) právní omyl, nebo
- (iv) jiný důvod mající vliv na spravedlivost nebo hodnověrnost řízení či rozhodnutí.

2. (a) V souladu s Procesním řádem a pravidly důkazního řízení může prokurátor či odsouzený napadnout odvoláním výrok o trestu z důvodu nepoměru mezi trestem a činem;

(b) Je-li podáno odvolání proti výroku o trestu a Soud shledá, že jsou důvody k úplnému či částečnému zrušení rozsudku, jímž se rozhoduje otázka viny, může vyzvat prokurátora a odsouzeného k uplatnění důvodů podle článku 81, odstavec 1 (a) nebo (b), a může rozhodnout o tomto rozsudku v souladu s článkem 83;

(c) stejný postup se uplatňuje, směřuje-li podání pouze proti rozsudku, jímž se rozhoduje otázka viny, a Soud shledá, že jsou důvody ke snížení trestu podle odstavce 2 (a).

3. (a) Nenařídí-li soudní senát něco jiného, odsouzený zůstává ve vazbě až do projednání odvolání;

(b) pokud je doba strávená ve vazbě delší než uložený trest odnětí svobody, musí být osoba propuštěna na svobodu, ovšem pokud prokurátor rovněž podal odvolání, může být propuštění vázáno na podmínky podle písmene (c);

(c) V případě zprošťujícího rozsudku musí být obžalovaný propuštěn na svobodu okamžitě, za následujících podmínek:

(i) za vyjimečných okolností, a mimo jiné vzhledem ke konkrétnímu riziku útěku, závažnosti skutku, který mu byl kladen za vinu a pravděpodobnosti úspěchu odvolání, soudní senát může na návrh prokurátora ponechat osobu ve vazbě až do projednání odvolání;

(ii) rozhodnutí soudního senátu podle písmene (c) (i) lze napadnout odvoláním podle Procesního řádu a pravidel důkazního řízení.

4. S výhradou ustanovení odstavce 3 (a) a (b) musí být výkon trestu odložen na dobu stanovenou pro podání odvolání a na dobu trvání odvolacího řízení.

Článek 82

Odvolání proti jiným rozhodnutím

1. Každá ze stran se v souladu s Procesním řádem a pravidly důkazního řízení může odvolat proti kterémukoli z následujících rozhodnutí:
 - (a) rozhodnutí ohledně jurisdikce či přípustnosti;
 - (b) rozhodnutí povolující či zakazující propuštění vyšetřovaného nebo stíhaného;
 - (c) rozhodnutí vyšetřovacího senátu postupovat z vlastní iniciativy podle článku 56, odstavec 3;
 - (d) rozhodnutí v otázce, která by významně ovlivnila spravedlivost a rychlost řízení či výsledek hlavního líčení a jejíž okamžité řešení odvolacím senátem by podle názoru vyšetřovacího či soudního senátu vedlo ke značnému pokroku v řízení.
2. Rozhodnutí vyšetřovacího senátu podle článku 57, odstavec 3 (d) může odvoláním napadnout dotčený stát nebo prokurátor, se souhlasem vyšetřovacího senátu. Toto odvolání musí být projednáno urychleně.
3. Odvolání samo o sobě nemá odkladný účinek, s výjimkou případů, kdy odklad nařídí odvolací senát na požádání v souladu s Procesním řádem a pravidly důkazního řízení.
4. Právní zástupce obětí, odsouzený nebo bona fide vlastník nemovitosti, jehož se nepříznivě dotýká nařízení podle článku 73 se může odvolat proti nařízení o odškodnění podle Procesního řádu a pravidel důkazního řízení.

Článek 83

Odvolací řízení

1. Pro účely řízení podle článku 81 a tohoto článku má odvolací senát veškeré pravomoci soudního senátu.
2. Pokud odvolací senát shledá, že řízení, proti němuž odvolání směřuje, bylo nespravedlivé, čímž byla nepříznivě ovlivněna hodnověrnost rozhodnutí či výroku o trestu, nebo že napadené rozhodnutí či výrok o trestu byly významně ovlivněny skutkovým nebo právním omylem nebo vadou v řízení, může:
 - (a) zrušit či změnit toto rozhodnutí nebo výrok; nebo
 - (b) nařídít nové projednání věci jiným soudním senátem.

Pro tyto účely může odvolací senát vrátit věcnou otázku původnímu soudnímu senátu, aby tuto otázku rozhodl a sdělil výsledek, nebo si může sám vyžádat důkazy a rozhodnout tuto otázku. Pokud se proti rozhodnutí nebo výroku o trestu odvolal pouze odsouzený, nebo prokurátor za odsouzeného, nelze rozhodnutí změnit v neprospěch odsouzeného.
3. Pokud v odvolacím řízení odvolací senát shledá, že trest je v nepoměru k činu, může změnit výrok o trestu v souladu s Částí 7.
4. Odvolací senát rozhoduje o rozsudku většinou hlasů soudců a rozsudek vyhláší ve veřejném zasedání. Rozsudek musí obsahovat odůvodnění. Nelze-li dosáhnout většiny, musí rozsudek odvolacího senátu obsahovat většinový a menšinový názor, ovšem soudce může připojit i separátní nebo minoritní votum ohledně některé právní otázky.
5. Odvolací senát může vyhlásit rozsudek v nepřítomnosti odsouzeného či osoby zproštěné obvinění.

Článek 84

Přezkum rozsudku, kterým se rozhoduje otázka viny, nebo výroku o trestu

1. Odsouzený, nebo po jeho smrti manžel/ka, děti, rodiče nebo jedna osoba žijící v době smrti odsouzeného, která dostala od odsouzeného výslovný písemný pokyn podat odvolání, nebo prokurátor za odsouzeného může požádat odvolací senát o přezkum pravomocného rozsudku, kterým se rozhoduje otázka viny, nebo výroku o trestu z následujících důvodů:

(a) vyšly najevo dříve neznámé důkazy, které:

(i) byly v době hlavního líčení nedostupné, přičemž jejich nedostupnost nebyla zcela nebo zčásti způsobena žádající stranou; a

(ii) jsou natolik významné, že jejich uvedení během hlavního líčení by pravděpodobně odůvodnilo jiné rozhodnutí;

(b) bylo nově zjištěno, že rozhodující důkazy, k nimž bylo přihlíženo během hlavního líčení a o něž se opíral výrok o vině, byly nepravdivé či padělané;

(c) soudce nebo soudci, kteří se podíleli na rozhodování o vině nebo na potvrzení obžaloby se v tomto případě dopustili závažného zneužití úřední moci nebo závažného porušení svých úředních povinností takové závažnosti, že nastaly důvody k jejich odvolání podle článku 46.

2. Odvolací senát žádost zamítne, shledá-li, že není důvodná. Pokud rozhodne, že žádost je důvodná, může podle okolností:

(a) znovu svolat původní soudní senát;

(b) ustavit nový soudní senát; nebo

(c) ponechat si jurisdikci vůči této věci, a po vyslechnutí stran způsobem stanoveným Procesním řádem a pravidly důkazního řízení rozhodnout, jestli je třeba přezkoumat rozsudek.

Článek 85

Náhrada zatčenému nebo odsouzenému

1. Osoba, která byla protiprávně zatčena či držena ve vazbě má vymahatelné právo na náhradu.

2. Pokud je osoba pravomocně odsouzena za trestný čin a rozsudek je poté zrušen vzhledem k tomu, že vyšly najevo nové či dříve neznámé skutečnosti nezvratně prokazující justičnímu omyl, osoba, které byl tímto rozsudkem uložen trest, musí být odškodněna podle zákona, s výjimkou případů, kdy se prokáže, že dříve neznámá skutečnost nebyla uplatněna včas částečně nebo zcela v důsledku jednání této osoby.

3. Za vyjíměčných okolností, zjistí-li Soud skutečnosti nezvratně prokazující závažný a zjevný justiční omyl, může podle vlastního uvážení nařídit odškodnění pro osobu, která byla propuštěna na svobodu na základě pravomocného zprošťujícího rozsudku nebo zastavení řízení z uvedeného důvodu, podle kritérií stanovených Procesním řádem a pravidly důkazního řízení.

Článek 86

Obecná povinnost poskytnout součinnost

Smluvní strany v souladu s ustanoveními tohoto Statutu poskytnou Soudu plnou součinnost při vyšetřování a stíhání zločinů spadajících do jurisdikce Soudu.

Článek 87

Žádosti o spolupráci: obecná ustanovení

1. (a) Soud je oprávněn vyžadovat spolupráci smluvních stran. Žádosti se předávají diplomatickou cestou nebo jiným vhodným způsobem, který každá smluvní strana stanoví při ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu.

Následné změny stanovených způsobů předávání žádostí provede smluvní strana v souladu s Procesním řádem a pravidly důkazního řízení.

(b) V případě potřeby, aniž by tím byla dotčena ustanovení písmene (a), lze předávat žádosti i prostřednictvím Mezinárodní organizace kriminální policie nebo příslušné regionální organizace.

2. Žádosti o spolupráci a přiložené písemnosti musí být vyhotoveny v úředním jazyce dožádaného státu nebo v jednom z jednacích jazyků Soudu, který si tento stát zvolí při ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu, nebo k nim musí být přiložen překlad do příslušného jazyka. Následné změny volby jazyka se provádějí v souladu s Procesním řádem a pravidly důkazního řízení.

3. Dožádaný stát zachová důvěrnost žádosti o spolupráci a přiložených písemností, s výjimkou případů, kdy je zveřejnění nutné pro vyřízení žádosti.

4. V souvislosti se žádostí o pomoc podanou podle Části 9 může Soud přijmout opatření nezbytná k zajištění bezpečnosti nebo tělesného a duševního zdraví obětí, potenciálních svědků a jejich rodinných příslušníků, včetně opatření na ochranu informací. Soud může požadovat, aby informace poskytované podle Části 9 byly předávány a aby s nimi bylo nakládáno způsobem šetřícím bezpečnost a tělesné i duševní zdraví obětí, potenciálních svědků a jejich rodinných příslušníků.

5. Soud může vyzvat stát, který není smluvní stranou tohoto Statutu, aby poskytl pomoc podle této části na základě ad hoc ujednání, dohody s takovým státem nebo na jiném vhodném základě.

Pokud stát, který není smluvní stranou tohoto Statutu a uzavřel ad hoc ujednání nebo dohodu se Soudem, neposkytuje v souvislosti se žádostmi součinnost podle takového ujednání nebo dohody, Soud o tom může vyrozumět Shromáždění smluvních stran nebo, v případech, kdy věc postoupila Soudu Rada bezpečnosti, Radu bezpečnosti.

6. Soud může požádat mezivládní organizaci o poskytnutí informací či písemností. Soud může rovněž vyžadovat jiné formy spolupráce nebo pomoci, které s touto organizací dojedná a které jsou v souladu s jejími kompetencemi či mandátem.

7. Pokud smluvní strana v rozporu s ustanoveními tohoto Statutu nevyhoví žádosti o spolupráci se Soudem, čímž brání Soudu ve výkonu jeho funkcí a pravomocí podle tohoto

Statutu, může Soud vydat v tomto smyslu nález a postoupit věc Shromáždění smluvních stran nebo, v případech, kdy věc postoupila Soudu Rada bezpečnosti, Radě bezpečnosti.

Článek 88

Dostupnost potřebných mechanismů ve vnitrostátním právním řádu

Smluvní strany zajistí, aby v jejich vnitrostátním právním řádu byly k dispozici mechanismy potřebné pro všechny formy spolupráce uvedené v této části.

Článek 89

Předání osob soudu

1. Soud může předat žádost o zatčení a předání osoby, společně s podklady uvedenými v článku 91, kterémukoli státu na jehož území se osoba zdržuje, a požádat tento stát o spolupráci při zatčení a předání této osoby. Smluvní strany vyřídí žádosti o zatčení a předání osob v souladu s ustanoveními této části a mechanismy svého vnitrostátního právního řádu.

2. Pokud osoba, která má být předána, podá opravný prostředek u vnitrostátního soudu na základě zásady *ne bis in idem* podle článku 20, dožádaný stát musí neprodleně zjistit dotazem u Soudu, jestli existuje dřívější soudní rozhodnutí o přípustnosti v obdobném případě. Je-li případ přípustný, dožádaný stát žádost vyřídí. Pokud řízení o přípustnosti v obdobném případě právě probíhá, dožádaný stát může odložit vyřízení žádosti o předání osoby, dokud Soud nerozhodne v tomto řízení.

3. (a) Smluvní strana v souladu se svým vnitrostátním procesním právem povolí průvoz osoby, kterou jiný stát předává Soudu, přes své území, s výjimkou případů, kdy by průvoz přes tento stát bránil předání nebo je zdržoval;

(b) Žádost Soudu o povolení průvozu musí být předána v souladu s článkem 87. Žádost o povolení průvozu musí obsahovat:

- (i) popis provážené osoby;
- (ii) stručné vyličení skutkového děje a zákonné pojmenování trestného činu; a

- (iii) příkaz k zatčení a předání;

(c) Provážená osoba musí být po dobu průvozu držena ve vazbě;

(d) Pro letecký převoz osoby bez plánovaného přistání na území tranzitního státu není zapotřebí povolení.

(e) V případě neplánovaného přistání na území tranzitního státu může tento stát vyžadovat, aby Soud zažádal o průvoz podle písmene (b). Tranzitní stát musí prováženou osobu držet ve vazbě až do obdržení žádosti o průvoz a uskutečnění průvozu; přičemž doba strávená ve vazbě pro účely tohoto písmene nesmí překročit 96 hodin od neplánovaného přistání, s výjimkou případů, kdy je žádost obdržena v průběhu této lhůty.

4. Pokud osoba, o jejíž předání se žádá, je stíhána či ve výkonu trestu v dožádaném státu pro jiný zločin než ten, v souvislosti s nímž se žádá o její předání Soudu, musí dožádaný stát poté, co se rozhodne žádost vyřídít, konzultovat tuto otázku se Soudem.

Článek 90

Střet žádostí

1. Obdrží-li smluvní strana žádost Soudu o předání osoby podle článku 89 a rovněž žádost jiného státu o vydání téže osoby pro jednání zakládající skutkovou podstatu zločinu, pro který Soud žádá o předání této osoby, oznámí tuto skutečnost Soudu a dožadujícímu státu.

2. Je-li dožadující stát smluvní stranou, dožádaný stát přednostně vyřídí žádost Soudu, pokud:

(a) Soud na základě článků 18 a 19 shledal věc, pro kterou žádá o předání, přípustnou, přičemž toto rozhodnutí bere v úvahu vyšetřování či stíhání vedené dožadujícím státem v souvislosti se žádostí o vydání podanou tímto státem; nebo

(b) Soud přijal rozhodnutí uvedené v písmenu (a) na základě oznámení dožádaného státu podle odstavce 1.

3. Pokud nebylo přijato rozhodnutí podle odstavce 2 (a), může dožádaný stát podle vlastního uvážení, do rozhodnutí Soudu podle odstavce 2 (b), pokračovat ve vyřizování žádosti o vydání obdržené od dožadujícího státu, nicméně osobu nesmí vydat, dokud Soud neshledá věc nepřipustnou. Soud v této otázce rozhodne urychleně.

4. Jestliže dožadující stát není smluvní stranou tohoto Statutu, dožádaný stát, pokud není vázán mezinárodním závazkem vydat osobu dožadujícímu státu, přednostně vyřídí žádost o předání Soudu, pokud Soud shledal věc přípustnou.

5. Pokud Soud neshledal věc podle odstavce 4 přípustnou, dožádaný stát může podle vlastního uvážení vyřídít žádost o vydání podanou dožadujícím státem.

6. V případech upravených odstavcem 4, s výjimkou případů, kdy dožádaný stát je vázán platným mezinárodním závazkem vydat osobu dožadujícímu státu, který není smluvní stranou tohoto Statutu, musí dožádaný stát rozhodnout, jestli předá osobu Soudu nebo ji vydá dožadujícímu státu. Při rozhodování v této otázce zváží dožádaný stát veškeré související okolnosti, mimo jiné:

(a) data žádostí;

(b) zájmy dožadujícího státu, včetně, podle okolností, jestli byl zločin spáchán na jeho území a státní občanství obětí a vyžádané osoby; a

(c) možnost následného předání osoby mezi Soudem a dožadujícím státem.

7. Pokud smluvní strana, která obdržela žádost Soudu o předání osoby, rovněž obdrží žádost jakéhokoli státu o vydání téže osoby pro činy jiné než ty, které zakládají skutkovou podstatu zločinů, pro něž Soud žádá o předání této osoby:

(a) dožádaný stát, pokud není vázán platným mezinárodním závazkem vydat osobu dožadujícímu státu, vyřídí přednostně žádost Soudu;

(b) dožádaný stát, pokud je vázán platným mezinárodním závazkem vydat osobu dožadujícímu státu, rozhodne, jestli předá tuto osobu Soudu nebo vydá tuto osobu do dožadujícího státu. Při rozhodování v této věci dožádaný stát zváží veškeré související okolnosti, mimo jiné i okolnosti uvedené v odstavci 6, se zvláštním přihlédnutím k relativní povaze a závažnosti příslušného činu.

8. Pokud na základě oznámení podle tohoto článku Soud shledá věc nepřípustnou, a následně je zamítnuta žádost o vydání do dožadujícího státu, dožádaný stát vyrozumí o tomto rozhodnutí Soud.

Článek 91

Střet žádostí o zatčení a předání

1. Žádost o zatčení a předání se podává písemně. V naléhavých případech lze žádost předat prostředkem určeným pro přenos písemných zpráv, pod podmínkou, že žádost bude potvrzena cestou stanovenou v článku 87, odstavec 1 (a).

2. Žádost o zatčení a předání osoby, na niž se vztahuje zatykač vydaný vyšetřovacím senátem podle článku 58, musí obsahovat nebo musí mít uvedeno v příloze:

(a) popis vyžádané osoby postačující ke ztotožnění a informace o pravděpodobném místě pobytu osoby;

(b) vyhotovení zatykače; a

(c) písemnosti, výpovědi nebo informace potřebné pro splnění požadavků na předání v dožádaném státu, přičemž tyto požadavky by neměly být náročnější než požadavky platné pro vydávání smluv nebo ujednání uzavřených mezi dožádaným státem a jinými státy a vzhledem ke zvláštní povaze Soudu by pokud možno měly být méně náročné.

3. Žádost o zatčení a předání odsouzeného musí obsahovat nebo uvést v příloze:

(a) vyhotovení zatykače proti této osobě;

(b) vyhotovení odsuzujícího rozsudku;

(c) údaje prokazující, že vyžádaná osoba je totožná s osobou uvedenou v odsuzujícím rozsudku; a

(d) pokud byla vyžádaná osoba odsouzena, vyhotovení výroku o trestu a, pokud byl uložen trest odnětí svobody, údaje o vykonaném trestu a délce zbytku trestu.

4. Na žádost Soudu musí smluvní strana konzultovat se Soudem, v obecné rovině nebo v souvislosti s konkrétním případem, požadavky stanovené jeho vnitrostátním právním řádem, které by mohly být uplatňovány podle odstavce 2 (c). Při této konzultaci smluvní strana vyrozumí Soud o specifických požadavcích svého vnitrostátního právního řádu.

Článek 92

Předběžná vazba

1. V naléhavých případech může Soud požádat, aby vyžádaná osoba byla vzata do předběžné vazby do předložení žádosti o předání a podkladů k žádosti uvedených v článku 91.

2. Žádost o předběžnou vazbu se předává prostředkem určeným pro přenos písemných zpráv a musí obsahovat:

(a) popis vyžádané osoby postačující ke ztotožnění, s uvedením pravděpodobného místa pobytu osoby;

- (b) popis zločinů, pro které se žádá o vazbu osoby a skutečností údajně zakládajících skutkovou podstatu těchto zločinů, pokud možno s udáním data a místa činu;
 - (c) údaje o zatykači nebo odsuzujícím rozsudku vztahujícím se na vyžádanou osobu; a
 - (d) prohlášení, že žádost o předání vyžádané osoby bude následovat.
3. Osoba vzatá do předběžné vazby musí být propuštěna na svobodu, pokud dožádaný stát neobdrží žádost o předání s podklady uvedenými v článku 91 ve lhůtě stanovené procesním řádem. Tato osoba však může souhlasit s předáním před uplynutím této lhůty, umožňuje-li to právní řád dožádaného státu. V takovém případě dožádaný stát předá tuto osobu Soudu co nejdříve.
4. Skutečnost, že vyžádaná osoba byla propuštěna na svobodu podle odstavce 3 nebrání následnému zatčení a předání této osoby, pokud je žádost o předání s podklady doručena později.

Článek 93

Jiné formy spolupráce

1. Smluvní strany v souladu s ustanoveními této části a s postupy stanovenými vnitrostátním právem vyřídí žádosti Soudu o poskytnutí následující pomoci v souvislosti s vyšetřováním či stíháním:
- (a) ztotožnění a zjištění místa pobytu osob nebo zjištění místa, kde se nachází věci;
 - (b) provádění důkazů, včetně svědeckých výpovědí pod přísahou, a předkládání důkazů, včetně znaleckých posudků a zpráv potřebných pro Soud;
 - (c) výslech vyšetřovaného nebo stíhaného;
 - (d) doručování písemností, včetně soudních písemností;
 - (e) umožnění dobrovolného dostavení svědků nebo znalců k Soudu;
 - (f) dočasné předání osob podle odstavce 7;
 - (g) šetření na místě, včetně exhumace a ohledání hrobů;
 - (h) provádění prohlídek a zajištění;
 - (i) poskytování záznamů a písemností, včetně úředních záznamů a písemností;
 - (j) ochrana obětí a svědků a uchování důkazů;
 - (k) identifikace, vypátrání a zmrazení výnosů, majetku a aktiv a věcí určených ke spáchání zločinu pro účely následného propadnutí, aniž by tím byla dotčena práva bona fide třetích stran; a
 - (l) jakákoli jiná forma pomoci, kterou nezakazuje právní řád dožádaného státu, s cílem umožnit vyšetřování stíhání zločinů spadajících do jurisdikce Soudu.
2. Soud má pravomoc zaručit svědkovi nebo znalci, který se dostaví k Soudu, že nebude Soudem stíhán, zadržen či jinak omezován na osobní svobodě v souvislosti s činy nebo opomenutími, k nimž došlo před tím, než tato osoba opustila dožádaný stát.
3. Pokud je provedení určité pomoci uvedené v žádosti podané podle odstavce 1 v dožádaném státu zakázáno na základě platné základní a všeobecně uplatňované právní

zásady, dožadáný stát musí neprodleně konzultovat se Soudem s cílem vyřešit tuto otázku. Při této konzultaci je třeba zvážit, jestli by pomoc mohla být poskytnuta jinou formou nebo za určitých podmínek. Pokud nelze tuto otázku vyřešit konzultací, Soud žádost podle potřeby pozmění.

4. Smluvní strana může zcela nebo zčásti odmítnout pomoc pouze pokud se žádost týká poskytnutí písemností nebo zveřejnění důkazů souvisejících s bezpečností státu.

5. Dříve než odmítne pomoc, dožadáný stát zváží, zda by tato pomoc mohla být poskytnuta za určitých podmínek, nebo zda by tato pomoc mohla být poskytnuta později či jiným způsobem, za předpokladu, že pokud Soud či prokurátor přijme pomoc za těchto podmínek, musí Soud či prokurátor tyto podmínky dodržet.

6. Je-li pomoc odmítnuta, dožadáný stát neprodleně vyrozumí Soud či prokurátora o důvodech odmítnutí.

7. (a) Soud může požádat o dočasné předání osoby ve vazbě pro účely ztotožnění nebo výpovědi nebo jiné pomoci. Tuto osobu lze předat, pokud jsou splněny následující podmínky:

- (i) osoba dobrovolně vyjádří informovaný souhlas s předáním; a
- (ii) dožadáný stát souhlasí s předáním za podmínek, na nichž se tento stát

a Soud dohodnou.

(b) Předávaná osoba zůstane ve vazbě. Po splnění účelu předání Soud tuto osobu neprodleně vrátí do dožadovaného státu.

8. (a) Soud zajistí důvěrnost písemností a informací, s výjimkou případů, kdy jsou tyto písemnosti a informace potřebné pro vyšetřování a řízení uvedené v žádosti;

(b) Dožadáný stát může v případě potřeby předat písemnosti či informace prokurátorovi na základě důvěrnosti. Prokurátor je může použít výhradně za účelem provádění nových důkazů;

(c) Dožadáný stát následně může z vlastní iniciativy nebo na žádost prokurátora dát souhlas se zveřejněním takových písemností nebo informací. Tyto písemnosti a informace pak mohou být použity jako důkazy v souladu s ustanoveními Části 5 a 6 a v souladu s procesním řádem.

9. (a) (i) Pokud smluvní strana obdrží od Soudu nebo od jiného státu na základě mezinárodního závazku kolidující žádosti jiné než žádosti o předání nebo vydání, musí tato smluvní strana po poradě se Soudem a s tímto jiným státem usilovat o vyřízení obou žádostí, v případě potřeby odkladem nebo stanovením podmínek pro jednu nebo druhou žádost.

(ii) Pokud tak neučiní, musí být střet žádostí řešen v souladu se zásadami stanovenými článkem 90.

(b) Pokud se však žádost Soudu týká informací, majetku či osob, které má na základě mezinárodní dohody pod kontrolou třetí stát či mezinárodní organizace, dožadané státy o tom vyrozumí Soud a Soud se se svou žádostí obrátí na tento třetí stát nebo mezinárodní organizaci.

10. (a) Soud může na požádání spolupracovat se smluvní stranou a poskytovat mu pomoc při vyšetřování nebo soudním projednávání činů, které zakládají skutkovou podstatu

zločinu spadajícího do jurisdikce Soudu nebo závažného zločinu podle vnitrostátního práva dožadujícího státu.

- (b) (i) Pomoc poskytnutá podle písmene (a) mimo jiné zahrnuje:
- (1) předání výpovědí, písemností a jiných důkazů získaných v průběhu vyšetřování nebo soudního řízení vedeného Soudem; a
 - (2) výslech osoby zbavené svobody na základě příkazu Soudu;
- (ii) V případě pomoci podle písmene (b) (i) (1):
- (1) pokud byly písemnosti a jiné důkazy získány s pomocí státu, je k předání zapotřebí souhlas tohoto státu;
 - (2) pokud výpovědi, písemnosti a jiné důkazy poskytl svědek nebo znalec, řídí se předání ustanoveními článku 68.
- (c) Soud může za podmínek stanovených tímto odstavcem vyhovět žádosti o pomoc podle tohoto odstavce, podané státem, který není smluvní stranou tohoto Statutu.

Článek 94

Odklad vyřízení žádosti z důvodu probíhajícího vyšetřování či stíhání

1. Pokud by okamžité vyřízení žádosti narušilo probíhající vyšetřování nebo stíhání ve věci jiné než věc, které se týká žádost, může dožádaný stát odložit vyřízení žádosti na dobu, na které se dohodne se Soudem. Odklad však nesmí být delší, než je nutné k ukončení příslušného vyšetřování nebo stíhání v dožádaném státu. Dříve než rozhodne o odkladu, dožádaný stát zváží, zda by pomoc mohla být za určitých podmínek poskytnuta neprodleně.
2. Je-li přijato rozhodnutí o odkladu podle odstavce 1, může však prokurátor navrhnout opatření k uchování důkazů podle článku 93, odstavec 1 (j).

Článek 95

Odklad vyřízení žádosti z důvodu námítky nepřipustnosti

Pokud Soud projednává námítku nepřipustnosti podle článků 18 a 19, může dožádaný stát odložit vyřízení žádosti podle této části do rozhodnutí Soudu, aniž by tím byla dotčena ustanovení článku 53, odstavce 2, kromě případů, kdy Soud výslovně nařídí, aby prokurátor pokračoval ve shromažďování důkazů podle článků 18 a 19.

Článek 96

Obsah žádostí o jiné formy pomoci podle článku 93

1. Žádost o jiné formy pomoci uvedené v článku 93 se podávají písemně. V naléhavých případech lze žádost předat prostředkem určeným pro přenos písemných zpráv s tím, že žádosti bude potvrzena způsobem uvedeným v článku 87, odstavec 1 (a).
2. Žádost musí podle okolností obsahovat nebo uvádět v příloze:
 - (a) stručný popis účelu žádosti a požadované pomoci, včetně právního základu a důvodů žádosti;
 - (b) co nejvíce podrobných údajů o místě pobytu a totožnosti osoby nebo poloze a identifikaci místa, které je nutné najít či identifikovat, aby mohla být poskytnuta požadovaná pomoc;
 - (c) vyličení základních okolností žádosti;

- (d) odůvodnění a podrobnosti postupů nebo požadavků, kterými je třeba se řídit;
 - (e) informace potřebné k vyřízení žádosti podle práva dožádaného státu; a
 - (f) jiné související informace potřebné k poskytnutí požadované pomoci.
3. Na žádost Soudu musí smluvní strana konzultovat se Soudem, v obecné rovině nebo v souvislosti s konkrétním případem, požadavky stanovené jeho vnitrostátním právním řádem, které by mohly být uplatňovány podle odstavce 2 (e). Při této konzultaci účastnický stát vyrozumí Soud o specifických požadavcích svého vnitrostátního právního řádu.
4. Ustanovení tohoto článku se v přiměřeném rozsahu vztahují i na žádosti o pomoc předkládané Soudem.

Článek 97

Konzultace

Pokud smluvní strana obdrží žádost podle této části a v souvislosti s ní zjistí problémy, které by mohly zdržovat nebo bránit vyřízení žádosti, musí tento stát neprodleně konzultovat se Soudem s cílem vyřešit tuto otázku. Mezi takové problémy může mimo jiné patřit:

- (a) nedostatek informací potřebných k vyřízení žádosti;
- (b) v případě žádosti o předání, skutečnost, že přes veškerou snahu nelze zjistit místo pobytu vyžádané osoby nebo že provedeným šetřením bylo zjištěno, že osoba nacházející se ve vazebním státu zjevně není osobou uvedenou na příkazu; nebo
- (c) skutečnost, že kvůli vyřízení žádosti v její současné podobě by dožádaný stát musel porušit již dříve přijatý smluvní závazek vůči jinému státu.

Článek 98

Spolupráce ohledně vzdání se imunity a souhlasu s předáním

1. Soud nemůže pokračovat v projednávání žádosti o předání nebo pomoc, kvůli níž by dožádaný stát musel jednat v rozporu se svými mezinárodněprávními závazky ve vztahu ke státu nebo diplomatické imunitě osoby či majetku třetího státu, s výjimkou případů, kdy Soud pro účely tohoto vzdání se imunity může nejprve zajistit spolupráci tohoto třetího státu.
2. Soud nemůže pokračovat v projednávání žádosti o předání, kvůli níž by dožádaný stát musel jednat v rozporu se svými závazky vyplývajícími z mezinárodních dohod, podle nichž je souhlas předávajícího státu podmínkou předání osoby z tohoto státu Soudem, s výjimkou případů, kdy Soud pro účely získání souhlasu s tímto předáním může nejprve zajistit spolupráci předávajícího státu.

Článek 99

Vyřizování žádostí podle článků 93 a 96

1. Žádosti o pomoc se vyřizují v souladu s příslušnými procedurami podle práva dožádaného státu a, pokud to toto právo nezakazuje, způsobem stanoveným v žádosti, včetně

održení procedur uvedených v žádosti nebo povolení přítomnosti a pomoci osob uvedených v žádosti při vyřizování žádosti.

2. V případě naléhavé žádosti musí být, na požádání Soudu, písemnosti či důkazy poskytované v reakci na žádost zaslány urychleně.

3. Odpovědi dožádaného státu musí být předávány v původním jazyce a formě.

4. Aniž by tím byly dotčeny ostatní články této části, je-li to nezbytné pro úspěšné vyřízení žádosti, kterou lze vyřídit bez donucovacích opatření, včetně zejména dobrovolného výslechu či zajištění svědecké výpovědi osoby, a to i v nepřítomnosti orgánů dožádané smluvní strany, pokud je to nezbytné k vyřízení žádosti, a ohledání veřejně přístupného místa bez pozměnění tohoto místa, může prokurátor vyřídit takovou žádost přímo na území státu následujícím způsobem:

(a) pokud je dožádaná smluvní strana státem, na jehož území byl zločin údajně spáchán a věc byla shledána přípustnou podle článků 18 a 19, prokurátor může přímo vyřídit žádost po veškerých možných konzultacích s dožádanou smluvní stranou;

(b) v jiných případech může prokurátor vyřídit žádost po konzultacích s dožádanou smluvní stranou a s ohledem na přiměřené podmínky stanovené či obavy vyjádřené smluvní stranou. Pokud dožádaná smluvní strana zjistí problémy s vyřizováním žádosti podle tohoto písmene, musí neprodleně konzultovat se Soudem s cílem vyřešit tuto věc.

5. Ustanovení umožňující osobě vyslychané či vyšetřované Soudem podle článku 72 odvolávat se na omezení, jejichž cílem je bránit zveřejnění důvěrných informací souvisejících s obranou či bezpečností státu, se vztahují i na vyřizování žádostí o pomoc podle tohoto článku.

Článek 100

Náklady

1. Běžné náklady na vyřizování žádostí na území dožádaného státu hradí tento stát, s výjimkou následujících nákladů, které hradí Soud:

(a) náklady související s cestováním a bezpečností svědků a znalců a předáváním osob ve vazbě podle článku 93;

(b) náklady na překlady, tlumočení a transkripce;

(c) cestovné a stravné soudců, prokurátora, náměstků prokurátora, tajemníka, náměstka tajemníka a pracovníků kteréhokoli orgánu Soudu;

(d) náklady na znalecký posudek nebo zprávu, které si Soud vyžádá;

(e) náklady související s dopravou osoby, kterou vazební stát předává Soudu; a

(f) po konzultacích, jakékoli mimořádné náklady vzniklé při vyřizování žádosti.

2. Ustanovení odstavce 1 se v přiměřeném rozsahu vztahují na žádosti, které smluvní strany podávají Soudu. V takovém případě Soud hradí běžné náklady související s vyřízením.

Článek 101

Zásada speciality

1. Osoba, která byla předána Soudu podle tohoto Statutu nebude stíhána, trestána nebo zbavena svobody pro činy spáchané před předáním, jiné než činy nebo jednání zakládající skutkovou podstatu zločinů, pro něž byla tato osoba předána.
2. Soud může požadovat, aby se stát který předal osobu Soudu, vzdal požadavků podle odstavce 1 a, pokud je to nutné, Soud poskytne dodatečné informace podle článku 91. Smluvní strany jsou oprávněny zajistit pro Soud takové vzdání se požadavků a vynasnaží se je zajistit.

Článek 102

Používání termínů

Pro účely tohoto Statutu:

- (a) “předání” označuje dodání osoby Soudu provedené státem podle tohoto Statutu.
- (b) “vydání” označuje dodání osoby jedním státem druhému státu na základě smlouvy, úmluvy nebo vnitrostátního právního řádu.

Část 10. Vykonávací řízení

Článek 103

Úloha států při výkonu trestu odnětí svobody

1. (a) Trest odnětí svobody se vykonává ve státu určeném Soudem ze seznamu států, které Soud uvědomily o své ochotě přijímat odsouzené.
(b) Při prohlášení o ochotě přijímat odsouzené může stát stanovit podmínky přijímání, na kterých se dohodne se Soudem a které jsou v souladu s touto částí.
(c) Stát určený v konkrétním případě neprodleně informuje Soud, jestli přijímá určení Soudu.
2. (a) Stát výkonu trestu uvědomí Soud o jakýchkoli okolnostech, včetně plnění jakýchkoli podmínek dohodnutých podle odstavce 1, které by mohly podstatným způsobem ovlivnit podmínky či rozsah odnětí svobody. O jakýchkoli takových známých či předvídatelných okolnostech bude Soud vyzooměn alespoň 45 dnů předem. V této lhůtě nepodnikne stát výkonu trestu nic, co by mohlo být na újmu jeho závazkům podle článku 110.
(b) Pokud Soud nemůže souhlasit s okolnostmi uvedenými v písmenu (a), vyzoomí o tom stát výkonu trestu a dále postupuje podle článku 104, odstavec 1.
3. Při výkonu svého diskrečního práva určit stát podle odstavce 1 musí Soud brát v úvahu následující:
 - (a) zásadu, že smluvní strany by měly sdílet odpovědnost za výkon trestu odnětí svobody, v souladu se zásadami spravedlivé dělby stanovenými procesním řádem;
 - (b) uplatňování běžně uznávaných mezinárodních smluvních norem, kterými se řídí zacházení s vězni;
 - (c) názory odsouzeného; a
 - (d) státní občanství odsouzeného;

(e) jiné faktory související s okolnostmi zločinu nebo situací odsouzeného, nebo s účinným výkonem trestu, které mohou být určující pro určení státu výkonu trestu.

4. Pokud podle odstavce 1 není určen žádný stát, vykoná se trest odnětí svobody ve vězeňském zařízení poskytnutém hostitelským státem, v souladu s podmínkami stanovenými smlouvou o sídle Soudu zmíněnou v článku 3, odstavec 2. Náklady související s výkonem trestu odnětí svobody v takovém případě hradí Soud.

Článek 104

Změna určení státu výkonu trestu

1. Soud může kdykoli rozhodnout o převozu odsouzeného do vězení v jiném státu.
2. Odsouzený může kdykoli požádat Soud o převoz ze státu výkonu trestu.

Článek 105

Výkon trestu

1. S výhradou podmínek, které stát mohl stanovit v souladu s článkem 103, odstavec 1 (b) je trest odnětí svobody závazný pro smluvní strany, které jej v žádném případě nesmí měnit.
2. Jedině Soud má právo rozhodnout o odvolání či žádosti o přezkum. Stát výkonu trestu nesmí odsouzenému bránit v podání jakékoli takové žádosti.

Článek 106

Dozor nad výkonem trestu a podmínkami výkonu trestu

1. Výkon trestu odnětí svobody podléhá dozoru Soudu a musí být v souladu s běžně uznávanými mezinárodními smluvními normami, kterými se řídí zacházení s vězni.
2. Podmínky výkonu trestu se řídí právním řádem státu výkonu trestu a musí být v souladu s běžně uznávanými mezinárodními smluvními normami, kterými se řídí zacházení s vězni; tyto podmínky nesmí v žádném případě být více nebo méně příznivé než podmínky platné pro vězně odsouzené pro podobné trestné činy ve státu výkonu trestu.
3. Komunikace mezi odsouzeným a Soudem musí být bez omezení a důvěrná.

Článek 107

Převoz osoby po vykonání trestu 1. Po vykonání trestu může být osoba, která není státním občanem státu výkonu trestu, v souladu s právním řádem státu výkonu trestu převezena do státu, který je povinen ji přijmout, či do jiného státu, který je ochoten ji přijmout, s přihlédnutím k jakýmkoli přáním osoby, která má být převezena do tohoto státu, s výjimkou případů, kdy stát výkonu trestu povolí, aby tato osoba zůstala na jeho území.

2. Pokud náklady související s převozem osoby do jiného státu podle odstavce 1 nehradí žádný stát, musí tyto náklady hradit Soud.

3. S výhradou ustanovení článku 108 může stát výkonu trestu v souladu se svým vnitrostátním právním řádem rovněž vydat nebo jinak předat tuto osobu státu, který požádal o vydání či předání této osoby pro účely soudního řízení či výkonu trestu.

Článek 108

Omezení stíhání nebo trestu pro jiné trestné činy

1. Odsouzený, kterého má v moci stát výkonu trestu, nepodléhá stíhání či trestu nebo vydání do třetího státu pro jakékoli jednání, k němuž došlo před dodáním této osoby do státu výkonu trestu, s výjimkou případů, kdy takové stíhání, trest nebo vydání schválí Soud na žádost státu výkonu trestu.
2. Soud v této věci rozhodne po vyslechnutí názorů odsouzeného.
3. Odstavec 1 neplatí, pokud odsouzený dobrovolně zůstane na území státu výkonu trestu déle než 30 dnů poté, co vykonal celý trest uložený Soudem, nebo se na území tohoto státu vrátí poté, co jej opustil.

Článek 109

Výkon peněžitého trestu a opatření ohledně propadnutí majetku

1. Smluvní strany vykonávají příkazy k zaplacení pokuty či propadnutí majetku vydané Soudem podle Části 7, aniž by tím byla dotčena práva bona fide třetích stran a v souladu s procedurami stanovenými vnitrostátním právním řádem.
2. Pokud smluvní strana není schopna vykonat příkaz k propadnutí majetku, přijme opatření na získání náhrady za hodnotu výnosů, majetku nebo aktiv, jejichž propadnutí Soud nařídil, aniž by tím byla dotčena práva bona fide třetích stran.
3. Majetek, výnos z prodeje nemovitostí nebo, podle okolností, prodeje jiného majetku, který smluvní strana získá v důsledku výkonu rozsudku Soudu, musí být předán Soudu.

Článek 110

Soudní přezkum trestu v souvislosti s upuštěním od výkonu zbytku trestu

1. Stát výkonu trestu nesmí osobu propustit na svobodu, dokud nevykoná celý trest uložený Soudem.
2. Jedině Soud má právo rozhodnout o upuštění od výkonu zbytku trestu, a vydá rozhodnutí v této věci po vyslechnutí osoby.
3. Pokud osoba vykonala dvě třetiny trestu, nebo 25 let v případě doživotního trestu, Soud přezkoumá trest s cílem rozhodnout, jestli by mělo být upuštěno od výkonu zbytku trestu. Takový přezkum nesmí být proveden před uplynutím této lhůty.
4. Při přezkumu podle odstavce 3 může Soud rozhodnout o upuštění od výkonu zbytku trestu, pokud shledá, že existuje jeden nebo více následujících faktorů:
 - (a) osoba od počátku byla a nadále je ochotna spolupracovat se Soudem při vyšetřování a stíháních;
 - (b) osoba dobrovolně pomáhala při umožňování výkonu rozsudků a příkazů Soudu v jiných případech, a zvláště poskytla pomoc při vypátrání věcí, na něž se vztahují příkazy k zaplacení pokuty, propadnutí majetku nebo odškodnění, které lze použít ve prospěch obětí; nebo

(c) jiné faktory potvrzující zřejmou a výraznou změnu okolností, která je dostatečným důvodem k upuštění od výkonu zbytku trestu podle procesního řádu.

5. Pokud Soud při prvním přezkumu podle odstavce 3 rozhodne, že není vhodné upustit od výkonu zbytku trestu, musí poté přezkoumávat otázku upuštění od výkonu zbytku trestu v intervalech a za použití kritérií daných procesním řádem.

Článek 111

Útěk

Pokud odsouzený uteče z vazby a ze státu výkonu trestu, tento stát může po konzultaci se Soudem požádat stát, v němž se tato osoba zdržuje, o předání této osoby podle platných bilaterálních a multilaterálních ujednání, nebo může vyžadovat, aby o předání této osoby požádal Soud. Může nařídit, aby osoba byla dodána do státu, v němž vykonávala trest, nebo do jiného státu určeného Soudem.

Část 11. Shromáždění smluvních stran

Článek 112

Shromáždění smluvních stran

1. Tímto se ustavuje Shromáždění smluvních stran tohoto Statutu. Každá smluvní strana má ve Shromáždění jednoho zástupce, kterého mohou doprovázet alternáti a poradci. Ostatní státy, které podepsaly Statut nebo Závěrečný akt, mohou být ve Shromáždění pozorovateli.

2. Shromáždění:

- (a) podle okolností zvažuje a přijímá doporučení Přípravné komise;
- (b) zajišťuje pro předsednictví, prokurátora a tajemníka hospodářský dozor nad správou Soudu;
- (c) projednává zprávy a činnost Kanceláře ustavené podle odstavce 3 a v souvislosti s tím přijímá vhodná opatření;
- (d) projednává rozpočet Soudu a rozhoduje o něm;
- (e) rozhoduje o změnách počtu soudců podle článku 36;
- (f) projednává otázky související s neposkytnutím součinnosti podle článku 87, odstavce 5 a 7;
- (g) vykonává jiné funkce slučitelné s tímto Statutem nebo procesním řádem.

3. (a) Shromáždění má Kancelář sestávající z předsedy, dvou místopředsedů a 18 členů volených Shromážděním na tříleté funkční období.

(b) Kancelář má reprezentativní charakter, se zvláštním zřetelem na spravedlivé zastoupení geografických oblastí a přiměřené zastoupení hlavních světových právních systémů.

(c) Kancelář se schází podle potřeby, nicméně alespoň jednou ročně. Kancelář pomáhá Shromáždění při plnění jeho povinností.

4. Shromáždění může podle potřeby ustavit podřízené orgány, včetně nezávislého kontrolního mechanismu pro inspekci, hodnocení a šetření v rámci Soudu, s cílem zvýšit jeho efektivitu a hospodárnost.

5. Předseda Soudu, prokurátor a tajemník nebo jejich zástupci se mohou podle okolností účastnit schůzí Shromáždění a Kanceláře.
6. Shromáždění se schází jednou ročně v sídle Soudu nebo v sídle Organizace spojených národů a, když si to okolnosti vyžadají, pořádá zvláštní zasedání. Nestanoví-li tento Statut jinak, zvláštní zasedání svolává Kancelář z vlastní iniciativy nebo na žádost jedné třetiny smluvních stran.
7. Každá smluvní strana má jeden hlas. V rámci Shromáždění a Kanceláře musí být vyvinuto veškeré úsilí dosáhnout rozhodnutí na základě konsensu. Pokud nelze dosáhnout konsensu, nestanoví-li tento Statut jinak:
- (a) rozhodnutí ve věcných otázkách musí být schválena dvoutřetinovou většinou hlasů přítomných a hlasujících smluvních stran, přičemž kvórum tvoří absolutní většina smluvních stran;
 - (b) rozhodnutí v procedurálních otázkách musí být přijata prostou většinou přítomných a hlasujících smluvních stran.
8. Smluvní strana, která je v prodlení s placením peněžních příspěvků na krytí nákladů Soudu nemá právo hlasovat ve Shromáždění a v Kanceláři, pokud se částka jeho nedoplatku rovná částce příspěvků, který měl zaplatit za předchozí dva roky, nebo pokud tuto částku převyšuje. Shromáždění však může povolit takové smluvní straně hlasování ve Shromáždění a v Kanceláři, pokud se ujistí, že nedoplatek byl způsoben okolnostmi, na které tato smluvní strana nemá vliv.
9. Shromáždění přijme svůj vlastní jednací řád.
10. Úředními a jednacími jazyky Shromáždění jsou jazyky Valného shromáždění Organizace spojených národů.

Část 12. Financování

Článek 113

Finanční předpisy

Není-li výslovně stanoveno jinak, veškeré finanční záležitosti související se Soudem a schůzemi Shromáždění smluvních stran, včetně jeho Kanceláře a podřízených orgánů, se řídí tímto Statutem a Finančními předpisy a pravidly přijatými Shromážděním smluvních stran.

Článek 114

Úhrada výloh

Výlohy Soudu a Shromáždění smluvních stran, včetně jeho Kanceláře a podřízených orgánů, jsou hrazeny z prostředků Soudu.

Článek 115

Prostředky Soudu a Shromáždění smluvních stran

Výlohy Soudu a Shromáždění smluvních stran, včetně jeho Kanceláře a podřízených orgánů, stanovené rozpočtem, o němž rozhoduje Shromáždění smluvních stran, se hradí z následujících zdrojů:

- (a) vyměřené příspěvky smluvních stran;

(b) prostředky poskytnuté Organizací spojených národů se souhlasem Valného shromáždění, zejména pokud jde o výlohy vzniklé v souvislosti s podáními Rady bezpečnosti.

Článek 116

Dobrovolné příspěvky

Aniž by tím byla dotčena ustanovení článku 115, Soud může přijímat a využívat jako dodatečné prostředky dobrovolné příspěvky vlád, mezinárodních organizací, fyzických osob, právnických osob a jiných subjektů, v souladu s příslušnými kritérii přijatými Shromážděním smluvních stran.

Článek 117

Stanovení výše příspěvku

Výše příspěvku smluvních stran se stanoví podle schválené příspěvkové stupnice, která vychází ze stupnice přijaté Organizací spojených národů pro účely jejího řádného rozpočtu a pozměněné v souladu se zásadami, na nichž je tato stupnice založena.

Článek 118

Každoroční audit

Záznamy, účetní knihy a účetnictví Soudu, včetně výročních zpráv, každoročně kontroluje nezávislý auditor.

Část 13. Závěrečná ustanovení

Článek 119

Řešení sporů

1. Spory ohledně soudních funkcí Soudu se řeší rozhodnutím Soudu.
2. Jakékoli jiné spory mezi dvěma či více státy ohledně výkladu či uplatňování tohoto Statutu, které nebyly vyřešeny jednáním do tří měsíců od svého vzniku, musí být postoupeny Shromáždění smluvních stran. Shromáždění může samo usilovat o vyřešení sporu nebo doporučit další prostředky řešení sporu, včetně postoupení sporu Mezinárodnímu soudnímu dvoru v souladu se Statutem tohoto soudního dvora.

Článek 120

Výhrady

Výhrady k tomuto Statutu jsou nepřipustné.

Článek 121

Změny

1. Po uplynutí sedmi let od vstupu tohoto Statutu v platnost může kterákoli smluvní strana navrhnout jeho změny. Text navrhované změny musí být předložen generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů, který jej neprodleně předá všem smluvním stranám.
2. Ne dříve než tři měsíce od data notifikace rozhodne nejbližší Shromáždění smluvních stran většinou hlasů přítomných a hlasujících smluvních stran, jestli se bude návrhem zabývat. Shromáždění může projednat návrh přímo nebo svolat revizní konferenci, pokud k tomu daná otázka dává dostatečný důvod.
3. K přijetí změny na schůzi Shromáždění smluvních stran nebo na revizní konferenci, během nichž nelze dosáhnout konsensu, je zapotřebí 2/3 většina hlasů smluvních stran.
4. S výjimkou ustanovení odstavce 5 vstupuje změna v platnost pro všechny smluvní strany jeden rok poté, co 7/8 z nich uloží ratifikační listiny či listiny o přijetí u generálního tajemníka Organizace spojených národů.
5. Změna článku 5 tohoto Statutu vstoupí v platnost pro ty smluvní strany, které tuto změnu přijaly, jeden rok od uložení jejich listin o ratifikaci či přijetí. Ve vztahu k smluvní straně, jenž tuto změnu nepřijala, nebude Soud vykonávat jurisdikci vůči zločinu, kterého se tato změna týká, pokud je tento zločin spáchán státními občany této smluvní strany či na jejím území.
6. Pokud je změna přijata 7/8 účastnických států v souladu s odstavcem 4, smluvní strana, která tuto změnu nepřijala, může s okamžitou platností odstoupit od Statutu nezávisle na odstavci 1 článku 127, ale s výhradou odstavce 2 článku 127, výpovědí podanou nejpozději jeden rok od vstupu takové změny v platnost.
7. Generální tajemník Organizace spojených národů předá všem smluvním stranám změny přijaté na schůzi Shromáždění smluvních stran či na revizní konferenci.

Článek 122

Změny ustanovení institucionální povahy

1. Změny ustanovení Statutu, která jsou výhradně institucionální povahy, zejména článků 36, odstavců 8 a 9 článků 37, 38, 39, odstavců 1 (první dvě věty), 2 a 4, článku 42, odstavců 4-9, článku 43, odstavců 2 a 3 článků 44, 46, 47 a 49 může kdykoli navrhnout kterákoli smluvní strana, nezávisle na odstavci 1 článku 121. Text navrhované změny musí být předložen generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů nebo jiné osobě určené Shromážděním smluvních stran, která jej neprodleně předá všem smluvním stranám a ostatním státům zúčastněným ve Shromáždění.
2. Změny podle tohoto článku, v souvislosti s nimiž nelze dosáhnout konsensu, přijme Shromáždění smluvních stran či revizní konference 2/3 většinou hlasů smluvních stran. Tyto změny vstoupí v platnost pro všechny smluvní strany šest měsíců od přijetí Shromážděním či, podle okolností, konferencí.

Článek 123

Revize Statutu

1. Sedm let od vstupu tohoto Statutu v platnost svolá generální tajemník Organizace spojených národů revizní konferenci za účelem projednání změn tohoto Statutu. Tato revize se může mimo jiné týkat výčtu zločinů obsaženého v článku 5. Konference je otevřena státům zúčastněným ve Shromáždění smluvních stran a za stejných podmínek.
2. Kdykoli poté, na žádost smluvní strany a za účely uvedenými v odstavci 1, generální tajemník Organizace spojených národů se souhlasem většiny smluvních stran svolá revizní konferenci.
3. Ustanovení článku 121, odstavců 3-7, se vztahují na přijetí a vstup v platnost jakékoli změny Statutu projednané revizní konferencí.

Článek 124

Přechodné ustanovení

Nezávisle na ustanoveních článku 12, odstavce 1, může stát poté, co se stane smluvní stranou tohoto Statutu, po dobu sedmi let od vstupu Statutu v platnost pro dotčený stát prohlásit, že nepřijímá jurisdikci Soudu vůči kategorii zločinů uvedené v článku 8 v případech, kdy byl zločin údajně spáchán jeho státními občany či na jeho území. Prohlášení podle tohoto článku lze kdykoli odvolat. Ustanovení tohoto článku přezkoumá revizní konference svolaná v souladu s článkem 123, odstavec 1.

Článek 125

Podpis, ratifikace, přijetí, schválení nebo přístup

1. Tento Statut bude otevřen k podpisu všemi státy v Římě, v sídle Organizace OSN pro výživu a zemědělství, dne 17. července 1998. Poté zůstane otevřen k podpisu v Římě, na Ministerstvu zahraničních věcí Itálie, do 17. října 1998. Po tomto datu zůstane Statut otevřen k podpisu v New Yorku, v sídle Organizace spojených národů, do 31. prosince 2000.

2. Tento Statut podléhá ratifikaci, přijetí nebo schválení signatářskými státy. Ratifikační listiny, listiny o přijetí nebo schválení budou uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů.
3. Tento Statut bude otevřen k přístupu všem státům. Listiny o přístupu budou uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Článek 126

Vstup v platnost

1. Tento Statut vstoupí v platnost prvního dne měsíce po 60. dnu následujícím po datu uložení 60. ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přístupu u generálního tajemníka Organizace spojených národů.
2. Pro každý stát, který ratifikuje, přijme či schválí Statut nebo k němu přistoupí po uložení 60. ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přístupu, vstoupí Statut v platnost prvního dne měsíce po 60. dnu následujícím po uložení ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo přístupu takového státu.

Článek 127

Odstoupení

1. Smluvní strana může odstoupit od tohoto Statutu písemným oznámením adresovaným generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů. Odstoupení nabude účinnosti jeden rok od data obdržení oznámení, s výjimkou případů, kdy oznámení stanoví pozdější datum.
2. Odstoupením se stát nezprošťuje závazků, které vyplývaly z tohoto Statutu v době, kdy byl smluvní stranou Statutu, včetně jakýchkoli finančních závazků, které mu případně vznikly. Jeho odstoupením není dotčena spolupráce se Soudem v souvislosti s vyšetřováními a řízeními v trestních věcech, při nichž byl odstupující stát povinen spolupracovat a která byla zahájena před datem účinnosti odstoupení, ani není jakkoli dotčeno další projednávání jakékoli věci, kterou se Soud zabýval již před datem účinnosti odstoupení.

Článek 128

Autentické texty

Originál tohoto Statutu, jehož arabské, čínské, anglické, francouzské, ruské a španělské znění mají stejnou platnost, bude uložen u generálního tajemníka Organizace spojených národů, který předá jeho ověřené kopie všem státům.

Na důkaz toho níže podepsaní, řádně k tomu zmocnění svými vládami, podepsali tento Statut.

Dáno v Římě dne 17. července 1998.